

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και εκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 14
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιῶς

Η ΕΚΚΥΒΕΥΣΙΣ ΤΩΝ ΛΑΧΕΙΩΝ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Γενομένης κατὰ τὰ εἰωθότα τῆς ἐκκυβεύσεως τῶν λαχείων τῆς «Φύσεως» τοῦ παρελθόντος ἔτους ὡς προανηγγείλαμεν τὴν 2^α Ἰανουαρίου ἐνώπιον ἐπιτροπῆς διὰ κλήρου ὀρισθείσης μεταξύ τῶν προσελθόντων συνδρομητῶν μας, ἔλαχον οἱ ἀκόλουθοι ἀριθμοὶ, κερδίσαντες τὰ ἐπόμενα ἀντικείμενα. ἦτοι:

Ὁ 1ος ἀριθμὸς 1956 τοῦ ἐν Ἀθήναις κ. Π. Βελαρδέρη ἐκέρδισε τὸ χρυσοῦν ὠρολόγιον.

Ὁ 2ος ἀριθμὸς 1073 τοῦ ἐν Κύθῳ κ. Κ. Ἀβούρδη, ἐκέρδισε τὸ ὀπισθογεμῆς κινυγητικὸν ὄπλον.

Ὁ 3ος ἀριθ. 1764 τοῦ ἐν Χάλκῃ κ. Ν. Νάνη ἐκέρδισε τὸ πολύκροτον.

Ὁ 4ος ἀριθ. 1868 τοῦ ἐν Ἀργεῖ κ. Κ. Φερεντίνου ἐκέρδισε τὴν συσκευὴν τῆς τραπέζης.

Ὁ 5ος ἀριθ. 1991 τοῦ ἐν Βυτίνῃ κ. Ἀγ. Ἀφεντούλη ἐκέρδισε τὸ μετάλλινον ἀνθοδοχεῖον.

Ὁ 6ος ἀριθ. 3786 τοῦ ἐν Μασσαλίᾳ κ. Δ. Ἀγκύλα ἐκέρδισε τὴν ἐλαιογραφίαν.

Ὁ 7ος ἀριθ. 1450 τοῦ ἐν Πρεβέζῃ κ. Σ. Ἀλτάρη ἐκέρδισε τὸ ζεῦγος τῶν δίοπτρων

Ὁ 8ος ἀριθ. 2783 τοῦ ἐν Τεργέστῃ κ. Ἀν. Κέντρου ἐκέρδισε τὸ κρυστάλλινον βαρόμετρον.

Ὁ 9ος ἀριθ. 1642 τοῦ ἐν Λέρῳ κ. Β. Βατίστα ἐκέρδισε τὸ καλλιτεχνικὸν θερμόμετρον.

Ὁ 10ος ἀριθ. 2782 τοῦ ἐν Πειραιεῖ κ. Γ. Διονυσιάδου ἐκέρδισε τὸ χρυσοῦν λεύκωμα.

Ὁ 11ος ἀριθ. 3865 τοῦ ἐν Μερσίνῃ κ.

Δημ. Σαντιάγου ἐκέρδισε τὸ κομψοτέχνημα.

Ὁ 12ος ἀριθ. 1328 τοῦ ἐν Ἀθήναις κ. Ἐ. Βελμίνη ἐκέρδισε τὸ ἐξυπνητήριον ὠρολόγιον.

Ὁ 13ος ἀριθ. 1926 τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Σ. Τσουλῆ ἐκέρδισε τὸ ἀρρητον ἀντικείμενον ἀξίας.

Ὁ 14ος ἀριθ. 2785 τοῦ ἐν Τριπόλει κ. Γρ. Βεροπούλου ἐκέρδισε τὸ γαλλο ἑλληνικὸν λεξικόν.

Ὁ 15ος ἀριθ. 98 τοῦ ἐν Μεσολογγίῳ κ. Σπ. Μορφούλη ἐκέρδισε τὸ μικρὸν ἔπιπλον.

Ὁ 16 ἀριθ. 2717 τοῦ ἐν Ὀδησσῷ κ. Α. Γαβριήλ τὰ ἔργα τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

Ὁ 17ος ἀριθ. 953 τοῦ ἐν Κορίνθῳ κ. Διαμ. Σκουλοπούλου ἐκέρδισε τὸν ἔρμην τοῦ Πραξιτέλους.

Ὁ 18ος ἀριθ. 2713 τοῦ ἐν Βηρυτῷ κ. Βασιλ. Μανωλάτου ἐκέρδισε τὴν εἰκόνα τοῦ Παρθενῶνος.

Ὁ 19ος ἀριθ. 2781 τοῦ ἐν Ἀθήναις κ. Κ. Βασιλοπούλου ἐκέρδισε τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ

Ὁ 10ος ἀριθ. 2449 τοῦ ἐν Λαυριῷ κ. Ἡλ. Λαράκη τὴν κομψὴν λυχνίαν.

Οἱ ἀκόλουθοι δέκα ἀριθμοὶ 2784, 2384, 2492, 2084, 2578, 3157, 2191, 3612, 221, 2424 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν κρυστάλλινον μελανοδοχεῖον.

Οἱ δέκα ἐπόμενοι ἀριθμοὶ 2395, 3719, 2474, 2196, 3172, 3176, 2494, 2633, 715, 2008 ἐκέρδισαν τὴν φωτογραφίαν τῶν πριγκίπων Νικολάου καὶ Ἑλένης.

Οἱ δέκα ἀκόλουθοι 2432, 1283, 2457, 1632, 2662, 2189, 2363, 2358, 2400, 3, 265 ἐκέρδισαν ἀνὰ ἓν χρυσοῦν ἱστορικὸν βιβλίον.

Οἱ πενήκοντα ἐπόμενοι ἀριθμοὶ ἐκέρδισαν ἀνὰ μίαν μεγάλην φωτογραφίαν. 2590, 2426, 850, 1057, 1846, 2428, 2624

2536, 3155, 2362, 2447, 3035, 2167, 2382, 2368, 2413, 2462, 3071, 3641, 587, 671, 3641, 1097, 3644, 2056, 2389, 1573, 2395, 792, 2399, 3040, 2496, 2529, 439, 2530, 3082, 2539, 492, 2526, 1466, 2522, 2137, 2591, 3690, 2466, 1692, 2471, 2401, 2439, 2468.

Οι πεντήκοντα επόμενοι αριθμοί εκέρδισαν ανά εν αντικείμενον αξίας 5 δοχ. κατ' έκλογην του κερδίζοντος. 2495, 849, 2507, 756, 909, 2420, 3450, 2387, 3637, 2044, 2183, 2350, 672, 3650, 2033, 3060, 2057, 2178, 2390, 1502, 2357, 793, 2397, 2527, 2535, 954, 2531, 2575, 3080, 2495, 2577, 883, 2594, 2523, 871, 2510, 2414, 1807, 562, 2415, 702, 801, 2402, 2460.

Και τέλος οι πενήκοντα επόμενοι ανά εν αντικείμενον της έκλογής μας: 2574, 2423, 2826, 849, 3893, 2057, 3031, 2421, 1056, 842, 2416, 427, 906, 2598, 3718, 2351, 688, 2434, 903, 608, 1845, 1901, 2423, 3898, 673, 3655, 1068, 3044, 3245, 3403, 2393, 1569, 3708, 797, 2499, 3598, 1687, 862, 2596, 892, 2467, 947, 2470, 1089, 2461, 2489, 2666, 789, 2450, 2486.

Παρακολουθούνται όσοι των συνδρομητών μας εκέρδισαν, να μας δηλώσωσι τον αριθμόν του λαχείου των τον επί της αποδείξεως των σεσημειωμένων, όπως τοις αποστείλωμεν το κερδίθην αντικείμενον.

Η Διεύθυνσις

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΝ ΕΘΝΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΤΟΒΟΛΑΡΟ

Το μικρότερον έθνος της μικροσκοπικής ταύτης δημοκρατίας βεβαίως δεν είνε δυνατόν να υπάρχει. Φαντασθήτε ότι ή έκτασις αυτής περιορίζεται εις 8 χιλιοστόμετρα κατά το μήκος και 3 κατά το πλάτος. είνε δε μικρά νήσος νοτιοανατολικώς της Κορσικής, επί των ανατολ. παραλίων της Σαρδηνίας.

Εν έτη 1836 ο βασιλεύς Κάρολος Αλβέρτος παρεχώρησε την ήγεμονίαν της νήσου ταύτης εις την οικογένειαν Βαρτελώνη, ο δε πρώτος βασιλεύς αυτής Παύλος ο Δ'. έβασίλευσεν εν ειρήνη επί 50 έτη. Αλλά μετά τον θάνατον αυτού (1882) οι κάτοικοι της νήσου ανεκήρυξαν την δημοκρατίαν ήν ανεγνώρισεν ή Ιταλική κυβέρνησις τῷ 1887. Ο πρόεδρος της δημοκρατίας εκλέγεται κατά έξαιτίαν. Το περίεργον δε είνε ότι ψηφίζουσι και αι γυναίκες και τοῦτο δια τον απλούστατον λόγον διότι ολοι οι κάτοικοι είνε μόλις 170.

Ι. Β.

ΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΘΕΑΜΑΤΑ

Η ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΣΙΦΩΝ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Επί τῆς εδκαιρίας τῶν αναφαινόμενων εκάστοτε κατά τον χρόνον τοῦτον τῶν Αποκρεω τοιοῦτων εκκλητικῶν θεαμάτων, καλὸν εθεώρησα, ὅπως μεταφράσω χάριν τῶν αναγνωστῶν τῆς «Φύσεως» μελέτην επιστημονικὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦτον γεννωμένην ὑπὸ τοῦ γάλλου κ. G. Kerlus.

Ἴδου δὲ τί ὁ ἀνὴρ λέγει:

Ὅταν ἰατρός τις εισάγη εἰς τὸν λαιμὸν ἀσθενοῦς τοὺς δακτύλους του, κοχλιάριον, χρωστήρα ἢ ἀπλῶς πτίλον πτεροῦ, ὁ ἀσθενὴς οὗτος καταλαμβάνεται ὑπὸ αἰσθήματος ὑπερβαλλόντως δυσαρέστου.

Πᾶσα ἐπαφή, ὅσονδήποτε ἐλαφρά, ἐπὶ τῶν ὀργάνων τοῦ φάρυγγος, ἐπιφέρει δύσπνοιαν, στενοχωρίαν, ναυτίαν· τὰ ὄργανα ἀντιδρῶσι σφοδρῶς κατὰ τοῦ ἐμποδίζοντος τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀναπνοῆς.

Πάντες ἔχουσιν αἰσθανθῆ τοῦτο. Καταλαμβάνονται δὲ ὑπὸ δικαίας ἐκπλήξεως, βλέποντες ἄτομα ἀδιαφοροῦντα πρὸς τοῦτο, ὡς ἐν παραδείγματι, τοὺς εισάγοντας εἰς τὸν φάρυγγα σωματὰ στερεά, ὀγκώδη, σκληρά, ὡς τὰ ἐλάσματα τῶν σπαθῶν καὶ εἰς βᾶθος ἀπίστευτον.

Τοιοῦτοι εἶνε οἱ πειραματισταὶ οἱ καταπίνοντες τὰ διάφορα ξίφη.

Παρουσιάζονται ἐνδεδυμένοι μὲ τὴν ἀρμόζουσαν στολήν· παρ' αὐτοὺς πίναξ κεκοσμημένος διὰ τῶν σημαίων ὄλων τῶν ἐθνῶν φέρει πανοπλίαν σπαθῶν, ξιφῶν, γιγασταγίνων· ἀπέναντι δὲ τούτων, πυραμίδος ὀπλων μετὰ τῶν ξιφῶν των.

Ὁ πειραματιστὴς τότε λαμβάνων μίαν πλατεῖαν σπάθη, ἧς τὸ ἐλάσμα καὶ ἡ λαβὴ καλύπτονται ὑπὸ φύλλου ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου (σχ. 1 Α), (τὸ ἐλάσμα ἔχει μῆκος 55 ἕως 60 ὑφεκατομέτρων) εἰσάγει τὸ ἄκρον εἰς τὸν φάρυγγά του, κτυπᾷ ἐλαφρῶς τὴν λαβίδα καὶ τὸ ἐλάσμα ἐξαφανίζεται ὀλοσχερῶς.

Τὸ πείραμα ἐπαναλαμβάνεται κατερχομένου δι' ἐνὸς κτυπήματος τοῦ ἐλάσματος.

Ἀκολουθῶς, ἀφ' οὗ καταπίη καὶ ἀνασύρη δύο ὁμοίας σπάθας, συνδέει μίαν ἀπὸ τῆς πλακῆς τῆς κώπης, ἑτέραν ὀλίγον κατωτέρω, τρίτην ἐπὶ κατωτέρω καὶ τετάρτην σχεδὸν ἀπὸ τοῦ ἡμίσεως, αἱ δὲ λαβαὶ εὐρίσκονται τότε τεταγμέναι ὡς ἐν τῷ σχήματι (Γ).

Πιέζων εἶτα τὰς λαβὰς καταπίνει καὶ τὰς τέσσαρας σπάθας διὰ μιᾶς ὠθήσεως· ἀκολου-

θως ἐξάγει ἡμέρα ἀνά μίαν. Τοῦτο ἐπιτυγχάνομενον εἶνε ἀρκούντως καταπληκτικόν. Ἄφ' οὗ καταπίη πολλὰ ξίφη καὶ διαφόρους σπάθας, λαμβάνει παλαιὸν ὄπλον τοῦ πεζικοῦ μετὰ τοῦ τριγωνικοῦ ξίφους του καὶ καταπίνει τοῦτο, τοῦ ὄπλου τηρουμένου καθέτου ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του. Τέλος τελευτῶν, λαμβάνει τὴν ράβδον ἐνὸς τῶν παρασταμένων καὶ καταπίνει αὐτὴν ὀλοσχερῶς περιερχόμενος ἐνώπιον πάντων πρὸς βεβαίωσιν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀπάτη.

Σχῆμα 1ον.

Τινὲς τῶν θεατῶν νομίζουσιν ὅτι ὁ πειραματιστὴς τοὺς κάμνει νὰ αὐταπατῶνται διὰ μυστηριώδους τινὸς τέχνης· καὶ ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ καταποθῆ σπάθη. Τοῦτο εἶνε πλάνη καθ' ὅτι οἱ μεταχειριζόμενοι τέχναις εἶνε ὀλιγαριθμότατοι καὶ τὰ πειράματά των ἤττον ποικίλα, οἱ δὲ ἄλλοι εἰσάγουσιν ὄντως εἰς τὸν φάρυγγά των καὶ τὰ πρῶτα ὄργανα τῆς πέψεως, τὰς σπάθας, αἵτινες ἐξαφανίζονται.

Ἴδου πῶς δύνανται νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο:

Τὰ ὄργανα τοῦ φάρυγγος παρὰ τὴν αἰσθητικότητα καὶ τὴν διέγερσίν των, δι' ἐπαφῆς σκληροῦ σώματος καθίστανται ἐπιδεικτικά ἐξ ἑως. Κατ' ὀλίγον δ' ἐθίζονται εἰς ἀκανονίστους ἐπαφάς.

Τὸ τοιοῦτόν βεβαίως οὐδόλως εἶνε παράδοξον καθ' ὅτι καὶ ἀσθενεῖς πάσχοντες κατὰ τὰ μέρη ταῦτα καὶ ποιούμενοι χρῆσιν σκλη-

ρῶν σωμάτων πρὸς ἐπάλειψιν φάρμακος ἐσωτερικῶς (καυτήρια λαιμοῦ) κατ' ἀρχὰς μὲν δυσκολεύονται, εἶτα ὅμως ἐθίζονται καὶ καταβιάζουσι τὰ ὄργανα ταῦτα 30 ἕως 40 ὑφεκατόμετρα ἐντὸς τοῦ φάρυγγος ἀνεὺ δυσκολίας.

Ἡ πλύσις τοῦ στομάχου ἐκτελουμένη διὰ μακροῦ εὐστρόφου σωλήνος, οὕτινος ὁ ἀσθενὴς εἰσάγει ἐντὸς μέρος τι καὶ διὰ τοῦ ὀπίου καταπίνει καὶ ἐξάγει ἀρκετὴν ποσότητα ὕδατος χλιαροῦ ἐν τῷ στομάχῳ, ὑψῶν τὸν σωλήνα ἢ καταβιάζων αὐτὸν ὡς σίφωνα, χρῆζει ἐπίσης ἀσκήσεως ὀλίγων ἡμερῶν, ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς ἐθίζεται εἰς τὰς ἐπαφὰς δι' ἐλαστικοῦ καὶ τέλος κατ' ὀλίγον καταπίνει τὸν σωλήνα μετ' ἀδιαφορίας, ἀν καὶ δὲν εἶνε εὐχάριστον.

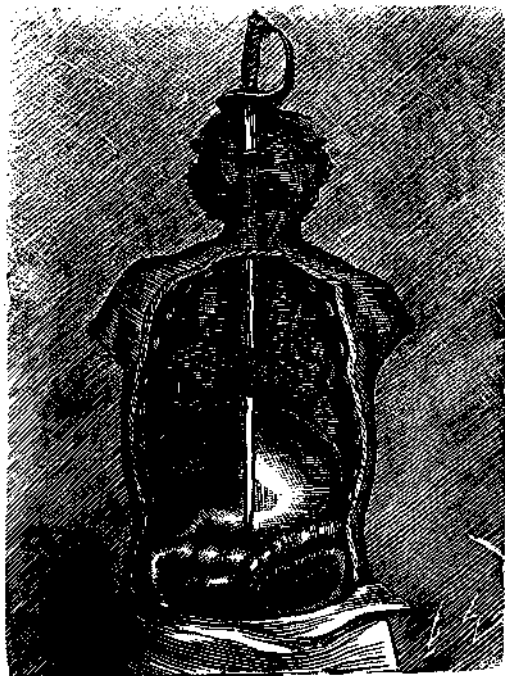
Οἱ καταπίνοντες τὰς σπάθας εὐρίσκονται πληρέστατα εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι οὗτοι δι' ἐπανεπιλημένων ἀσκήσεων ἐθίζουσι τὰ ὄργανα τοῦ οἰσοφάγου τοσοῦτον, ὥστε ἐλευθέρως νὰ ἐπιτρέπωσιν τὴν κατάποσιν σωμάτων ὀγκωδῶν, καὶ στερεῶν, οἷα εἶνε τὰ ξίφη, αἱ σπάθαι, αἱ βακτηρίαι καὶ τὰ τοιαῦτα.

Τινὲς τῶν καταποτῶν τῶν σπαθῶν καταπίνουσι τὸ ἐλάσμα ἀμέσως, ἀνεὺ τινὸς ἐτέρου ὄργανου, ἀλλὰ τότε αἱ σπάθαι των ἔχουσι, εἰς τὸ ἄκρον των, πρόσάρτημα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς λόγχης, ἐπὶ τοῦ ὀπίου θέτουσι μικρὰν σφαῖραν ἐκ γουτταπέρκης χωρὶς τοῦτο νὰ ἐννοηθῆ ὑπὸ τοῦ κοινοῦ (εἰκ. 1 Ζ καὶ Η). Ἐτεροὶ ὅμως δὲν λαμβάνουσι τὴν προφύλαξιν ταύτην καὶ καταπίνουσι τὴν σπάθην ὅπως εἶνε.

Ἄλλὰ οἱ πλείστοι τῶν καταποτῶν τῶν παρουσιαζομένων ἐπὶ τῆς σκηνῆς, μεταχειρίζονται σωλήνα διευθυντήριον, ὃν καταπίνουσι προηγουμένως, ὁπότε τὰ πειράματα δύνανται νὰ ἀποβῶσι ἤττον κινδυνώδη καὶ μᾶλλον ποικίλα. Ὁ σωλήν οὗτος μῆκος 45 μέχρι 50 ὑφεκατομ. εἶνε ἐκ μετάλλου λεπτοτάτου. Τὸ πᾶχος του εἶνε 25 χιλιοστόμετρα, τὸ πάχος του 15 (εἰκ. 1 Γ). Αἱ διαστάσεις αὐταὶ ἐπιτρέπουσι σὺν τοῖς λοιποῖς τὴν εὐκόλον εἰσαγωγὴν τῶν σπαθῶν μετὰ πλατέων ἐλασμάτων, ὡς τὸ προηγούμενον πείραμα τῶν 4 τοιοῦτων (εἰκ. 2 Α) καὶ τὴν εἰσαγωγὴν σπαθῶν καὶ ξιφῶν πάντων τῶν σχημάτων.

Ἀπὸ φυσιολογικῆς ἀπόψεως, ἡ καταπινομένη σπάθη ὑπὸ τοῦ πειραματιστοῦ εἰσέρχεται κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ στόμα καὶ τὸν φάρυγγα, εἶτα εἰς τὸν οἰσοφάγον καὶ ἐντεῦθεν μέχρι τοῦ πυλωροῦ τοῦ στομάχου. Εἰς τὸ ζωϊκὸν βασιλεῖον, τὰ ὄργανα ταῦτα δὲν κείνται ἐπ' εὐθείας, ὑφίστανται λοιπὸν παραμόρφωσιν διὰ

της διαβάσεως του ελάσματος. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἢ κεφαλὴ διατίθεται οὕτως, ὥστε τὸ στόμα εὐρίσκεται κάθεται εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ οἰσοφάγου, αἱ κυρτότητες τοῦτου ἐξαφανίζονται ἢ σμικρύνονται, ἢ γωνία ἢ σχηματίζει ὁ οἰσοφάγος μετὰ τοῦ στομάχου σχεδὸν ἐξαφανίζεται καὶ τέλος τὸ τελευταῖον τοῦτο ὄργανον διατείνεται καθέτως (εἰκ. 2). Σημειωτέον ὅτι πρὸς ἐπίτευξιν τοῦτου πρέπει ὁ στόμαχος νὰ εἶνε κενός καὶ ὁ πειραματιστοῦ νῆστις.

Σχῆμα 2ον.

Τὸ βάθος τῶν 50 ἢ 60 χιλιοσπομέτρων ἐν ᾧ οἱ καταπόται οὗτοι ὀφείλουσι νὰ βυθίσωσι τὰ ὄργανά των, ὅπερ φαίνεται παράδοξον εἰς τοὺς θεατάς, ἐξηγητῆται διὰ τῆς ἐκτάσεως τῶν διαπερωμένων ὀργάνων. Τὸ μήκος τοῦτου δύναται νὰ διαιρεθῇ οὕτω:

Στόμα καὶ φάρυγξ	10—12	ἑκατοστόμ.
Οἰσοφάγος	25—28	»
Στόμαχος διατεταμένος	20—22	»
Τὸ ὄλον	55—62	»

Τοιοῦτο λοιπὸν μήκος ὀργάνων 55—60 ἑκατοστομέτρων, κατὰ τὸ ἀνάστημα τοῦ ἀτόμου, δύναται νὰ δώσῃ διάβασιν οὐχὶ δυσάρεστον εἰς τὰς καταπινομένας σπάθας.

Πολλάκις οὗτοι καταπίνουσι καὶ διαφόρους χάλικας μᾶλλον ἢ ἤττον ὀγκώδεις, ὡς ὠδὸν ὄρνιθος, τέσσαρας πέντε τὸν ἀριθμὸν καὶ τὰς ἐξεμῶσι δι' ἀπλῆς συστολῆς τοῦ στομάχου μίαν πρὸς μίαν. Εἰς τοσοῦτον βαθμὸν

φθάνει πολλάκις ἢ ἕξις τῶν ὀργάνων τοῦτων.

Τέλος παραθέτομεν ὀλίγα περὶ τῆς τέχνης τῆς ἀπάτης τῶν τοιοῦτων.

Μία τούτων ἀπαντῶσα καθ' ὠρισμένην στιγμὴν συνίσταται εἰς τὸ νὰ θέτωσι τὴν σπάθην ἐντὸς σωλῆνος κεκρυμμένου κατὰ μήκος τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ στήθους ὑπὸ τὰ ἐνδύματα, οὗ τὸ ἀνοιγμὰ τιθέμενον παρὰ τὸ στόμα κρύπτεται διὰ ψευδοῦς γενειάδος. Ἐτέρα μᾶλλον εὐφυῆς, χρησιμεύουσα εἰς πλεῖστα ὑπερφυῆ θεάματα, εἶνε ἐκεῖνη καθ' ἣν τὸ ἐλασμα τοῦ ξίφους εἰσέρχεται εἰς τὴν λαβὴν. Συνήθως τὸ ξίφος τοῦτο ἔχει ἐλασμα στερεὸν μήκους 80 ἑκατοστόμ. ὅπερ, ὅταν τὸ βλέπομεν ὀλίγον μακρόθεν, οὐδὲν ἴδιον παρουσιάζει (εἰκ. 1 Δ). Ἀλλ' ἂν ὁ πειραμαστὴς τὸ θέσῃ εἰς τὸ στόμα του, ὁ παρατηρητὴς βλέπει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τοῦτο βυθιζόμενον καὶ τέλος ἐξαφανίζεται ἐξ ὀλοκλήρου σχεδὸν, ὥστε φαίνονται μόνον ὀλίγα ἑκατοστομέτρα τοῦτου. Πράγματι τὸ ἐλασμα εἰσῆλθε εἰς τὴν λαβὴν· τὸ ἐλασμα τοῦτο σύγκειται ἐξ ἄκρου στερεοῦ εἰσερχομένου εἰς τὸ μεσαῖον κοῦφον χώρισμα, τὰ δὲ δύο ταῦτα εἰσερχόνται εἰς τὸ ἀνώτερον τὸ ἀποτελοῦν τὴν βᾶσιν τοῦ ἐλάσματος ὅπερ οὕτω σμικρύνεται κατὰ 25 ἑκατοστόμ. περίπου, τὸ δὲ ἥμισυ τοῦ μήκους τοῦτου εἰσχωρεῖ ἐντὸς τῆς λαβῆς· ὑπολείπονται λοιπὸν ὀλίγα ἑκατοστομέτρα ἔξω τοῦ στόματος τοῦ πειραματιστοῦ, ὅστις φαίνεται ὅτι κατέπιε τὸ ξίφος (εἰκ. 1 Δ, Ε). Ὅταν δὲ πρόκειται νὰ ἐκβάλλῃ τὸ ξίφος, προσποιῆται ὅτι μεταχειρίζεται πρὸς τοῦτο καὶ τὰς δύο χεῖρας του· καὶ διὰ τῆς μίαις μὲν κρατῶν τὴν λαβὴν οὖρει πρὸς τὰ ἔξω τὸ ξίφος διὰ τῆς ἑτέρας δὲ κρατῶν τὸ ὑπὸ τὴν λαβὴν ἐλασμα κατωρθοῖ τὴν ἐξαγωγὴν τῶν ἐλασμάτων διαδοχικῶς, ἀπατῶν οὕτω τοὺς θεατάς. Αὕτη εἶνε μία πολὺ ὠραία τέχνη.

Δυνατὸν ὅμως τὸ ξίφος νὰ εἶνε τοιαύτης κατασκευῆς ὥστε νὰ μὴ ἀναγκάζεται ὁ καταπότης τῶν ξιφῶν νὰ καταφεύγῃ εἰς τὸ ἀνωτέρω τέχνασμα κατὰ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ ξίφους. Δηλαδή πρέπει ἐντὸς τοῦ ἐλάσματος νὰ ὑπάρχη ἐλατήριο.

Αὕτη εἶνε ἡ ἀλήθεια περὶ τῶν καταποτῶν τῶν σπαθῶν· βλέπομεν, λοιπὸν, ὅτι, εἴτε ὑπὸ ἐποψιν ἀπλῆς περιεργείας εἴτε ὑπὸ ἐποψιν φυσιολογικῆν ἢ ἰατρικῆν, οἱ πειραματισταὶ οὗτοι εἶνε ἀξιοὶ ὀλίγης προσοχῆς. Τὰ μᾶλλον κατὰ τὸ φαινόμενον, φροῦδα πράγματα δὲν γίνονται ἀνεὺ διδασκαλίας, δι' ἑνα ἀληθῆ παρατηρητὴν.

ΟΡ. ΒΑΝΣΙΑΝΣ
φοιτ. τῶν φυσικῶν.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΤΑΞΥ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Πρὸς τὴν κυρίαν Κόμησσαν Β...

εἰς τὸν ἀγρον τῆς Οὐτίσης

Εἰς Σάρδην

Φιλιάτη μου ἐξαδέλφει.

Ἴδου μὲ ὀλίγας λέξεις τὸ συμβάν: Ἡ νεαρὰ κυρία Φίτζ - Ρωάι, τὸ γένος Ρωχ - Τρεμυέρ, ἐράπισσε τὴν μαρκησίαν τῆς Νευστρίας. Ἄν καὶ πολὺ ὀλίγον πιστευτὸν, ὅμως εἶνε ἀληθές.

Τὸ δυσάρεστον τοῦτο ἐπεισόδιον συνέβη παρὰ τῷ δικαστῆρ φάπτη Σμάρτ, χθες περὶ τὰ τέλη τῆς μεγάλης ἐστῆς, κατὰ τὴν γαλήνιον ἐκείνην ὥραν, καθ' ἣν σὺ εἰς ἑκάτ' ἵνα εἰς τὴν Λευρίαν ἀρχίζετε τὸ οἰκογενειακὸν Λόν - τένυς, ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἀνθοθριβῆ· λειμώνες τοῦ ἐκτεινομένου μέχρι τῆς Οὐτίσης.

Ἄκόμη εἶμαι τεταραγμένος. Διότι πρέπει νὰ εἰζεύρετε ὅτι παρευρέθη καθ' ὅλην τὴν σκηνὴν. Εἶχα συναντήσῃ τὴν μαρκησίαν παρὰ τῇ θείᾳ τῆς Δέ - Λερνέ, ἥτις ἂν καὶ εἶνε ἡ ἐποχὴ προκεχωρικῆς, φυλάσσει τὰς «πέντε ὥρας» ἀκόμη συνεχῆς. Καὶ ἐπὶ τῇ παρακλήσει μου — διότι ἡ εὐτυχὴς ἔμπνευσις ἐξ ἐμοῦ προήλθε — με ὡδήγησεν εἰς τὸν κ. Σμάρτ, ἐν τῇ ὁδῷ τῆς Λέσχης, ἵνα θαυμάσω τὰς εἰκοσι δύο νέας αἰσθήτας, ἀνεπάρφουσι, τὰς ὁποίας θὰ ἐκόμιζον εἰς Δεσίλλην.

Ἐξέμειν λοιπὸν εἰς τὴν περίφημον κυανόλευκον αἴθουσαν, τὴν ὁποίαν, καθὼς: ὄλαι αἱ εὐγενεῖς Παρισίαι γνωρίζετε.

Μολονότι ἡ ὥρα ἦτο ἠλιόλουστος καὶ ἴουλιος μῆν, τὸ διαμέρισμα τοῦτο ἦτο ὑπερῶν καὶ σκοτεινόν, καθόσον τὰ κεκλεισμένα δίκτυα τῶν παραθύρων διήλιζον τὸ ζωηρὸν φῶς τοῦ θέρους εἰς ἀόριστον καὶ τερπνόν, ὅπου ἐωρεῖτο μόλις ἀντιληπτόν, μυστηριώδες, λεπτόν, ἄρωμα τοῦ λευκοῦ ἠλιοτροπίου. Καὶ εἰς τὴν παραπλευρῶς αἴθουσαν κατεγίνετο εἰς τὴν ἐπίδειξιν τῶν εἰκοσιδύο ἀριστουργημάτων, ὁ πρίγκηψ τῶν ραπτῶν, ὠραιότατος ἐν τῇ ρενδίκότητι του με θαυμάσιον καὶ σπάνιον ἄθος ἐπὶ τῆς κομμοδόχης του, ὁ Σμάρτ αὐτὸς ὀμιλῶν μετὰ τῆς μαρκησίας περὶ τῆς μόδας τοῦ ἐπιερχομένου χειμῶνος. Μοὶ ἐφάνη μάλιστα ὅτι ἤκουσα τὴν μαρκησίαν λέγουσαν ὅτι ἴσως ἐπανελθῆ ἡ εὐγενὴς μόδα τοῦ Λουδοβίκου XIII ἐν παραδείγματι, ἐνῶ ὁ κ. Σμάρτ ἐξέφραζε τὴν ἐπιθυμίαν του, νὰ παραχθῆ ὅλως νεωτέρα μόδα, ἀφελῆ κατὰ τὸ σχέδιον καὶ πρὸς τὴν τῶν γυμναστικῶν παιγνίων τείνουσαν, ἥς μάλιστα εἶχεν ἔτοιμον ὡς ὄνομα ἐνδυμασία τῆς ἀμάτης.

Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, ὡς βέβηλος εἰσελθὼν ἐν ἀγλῷ τόπῳ, ἔμενον σιωπῶν εἰς τὸν περίφημον

αὐτὸν οἶκον, τὸν πεφημισμένον εἰς ὄλους τοὺς Παρισίους. Ἐξήταζον μετὰ περιεργείας καὶ σεβασμοῦ τὰ πρόχειρα καὶ ἐν τούτοις περίφημα ἐπιπλα! Τὰ μικρὰ παραπετάσματα τῶν παραθύρων, τὰς ἐδρας καὶ καθέκλας τῆς Μάπλης νεωτέρου ὀρθοῦ (ὡ πόσον ἐξοχοὶ ἦσαν), τὴν Δουλομένην ἐκείνην τοῦ Φαλκοννέ ἐξ ὀπτιῆς γῆς (ὁμοίαν ταύτῃ ἔχει καὶ ὁ κομμοωτὴς μου) χαρτεσαν καὶ θελκτικῆν, διαβρέχουσαν ριγελῶς τὴν ἄκραν τοῦ γυμνοῦ ποδὸς τῆς εἰς τὰ φαντασιώδη νόματα, τὴν ἐξ ἀνακαρδίου τράπεζαν, στρογγύλην καὶ βαρεῖαν... καὶ μοὶ ἐφαινετο ὅτι ὅλα τὰ τὰ πράγματα ταῦτα, ἀφιερωμένα εἰς τὸ ὠραῖον φύλον, εἶχον ἀποκτήσει τι ἐκ τῆς μαγίας τοῦτου, ἐκ τῆς καλλιτεχνίας του, τοῦ μυστηρίου του...

Ἄλλ' ὅ, τι ἐκίνει κυρίως τὸν θαυμασμόν μου, ἦτο, ὁμοιογῶ, ὁ μέγας ἐκεῖνος κρυστάλλινος καθρέπτης, ὅστις ἀιωρούμενος δέχεται τὰς ἐπισκέψεις τῶν τόσοσων ὠραίων πελατιδῶν (καθὼς σὺ ἐξαδέλφει μου) αἵτινες ἔρχονται με τοὺς ὤμους καὶ τοὺς βραχίονας γυμνοῦς, σμηνῶς ἀποκεκαλυμμένοι, ἀλλ' εὐπιστοι ὡς ἡ Ἀρτεμις ἐν τῇ πηγῇ, ἵνα τελέσωσι, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τὰς οὐσιώδεις καὶ μυστικὰς δοκιμὰς τῶν ἐνδύματων. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον ἐπλησίασα ἐλάκμενος, γοητευόμενος ἴσως ἐκ τῆς τυφλωτικῆς λευκότητος τοῦ μετάλλου ἐφ' οὗ ἐπίπτε λεπτὴ ἀκτίς τοῦ ἡλίου εἰσδύσασα διὰ τινος σχισμῆς τοῦ παραθύρου. Καὶ ὡς νὰ ἤμην πρὸ μαγικοῦ κατοπτροῦ ἐβλεπον, δὲν εἰζεύρω με ποῖον δεισιδαίμονα νοῦν, τὰς θελκτικὰς σκιαγραφίας, αἵτινες ἀπαῖς φαντασθῆσαν, ἀναζητῶν μήπως ἀπέμεινεν ἀληθῶς τίποτε ἐκ τῶν ἐπιχαρτίων καὶ φυγάδων ἐκείνων μορφῶν, αἵτινες πρὸς στιγμὴν μόνον ἀντήγασαν ἐπ' αὐτοῦ.

Καὶ διανοούμενην κατ' ἐμαυτόν. Ὡς κατοπτρα, κατοπτρα μωρὰ καὶ ἐπιλήσιμονα· διατί δὲν σάξετε εἰς τὰ πιστὰ βάθη σας τὰς μορφὰς τῶν φθαρτῶν ἀλλὰ θελκτικῶν ὄντων, ἀτινα δύο διήλθον ὥρας πρὸ ὑμῶν ἐν χαρᾷ καὶ καλλονῇ. Ποὺ τὰ φάσματα φυλάσσετε; Καὶ ἂν τις θεὸς δίκαιος, ἀλλὰ σκληρὸς, θέλη νὰ χάνετε ὀλοσχερῶς τὰ βέβηλα ὄραματα, διατί δὲν διαφυλάσσετε τοὐλάχιστον, ὡς θαυμαστός τῆς Βερνίκης πέπλος τὰ προσφιλῆ πρόσωπα, ἀτινα οὐδέποτε πλέον θὰ ἴδωμεν;

**

Ἄφηνε ἡ θύρα ἠελίχθη καὶ ἡ κυρία Φίτζ - Ρωάι εἰσῆλθε κατέρυθος ὡς ἀλέκτωρ. Ἄμεσως ἔσχον ἀβέβαιον προαίσθημα δράματός τινος.

Ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν μαρκησίαν καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν χειροκτιφορούσαν χεῖρα.

— Θὰ τολμήσω νὰ σὰς παρακάλεσω, κυρία, εἶπε διὰ φωνῆς τρεμούσης, ἐξ ὀργῆς, θὰ τολμήσω νὰ σὰς παρακάλεσω, νὰ ἐπαναλάβετε πρὸ ἐμοῦ...

Φρίσσω : Πρό μικρού εις τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας. Δὲ Δερναὶ ἐγένετο συζήτησις ἐπὶ τῆς προσφάτου χωρικής ἑορτῆς τοῦ Κίρσχι ὅπου ἡ νεαρὰ Φίτζ-Ρωάι, ὀλίγον χονδρή, ὡς γνωρίζετε, ἦτο ἐσφιγμένη ἐν τῇ νορμανδικῇ ἀγροτικῇ ἀμφίσει τις.

Καὶ ἐνῶ σοὶ ὀμιλῶ περὶ τούτων, μετὰ τρόμου σκέπτομαι τὴν ἀστείαν τῆς μαρκησίας φράσιν, «τὸ μικρὸν λουκάνικον» ἔνεκα τῆς ὁποίας οἱ παρρωστώτες ἐγέλασαν ἄρκετά.

Ἀναμφιβόλως ἡ ἀπαισία αὕτη φράσις «μικρὸν λουκάνικον» ἐφάσεν εἰς τὰ ὄτα τῆς κ. Φίτζ-Ρωάι, ἣτις μανιώδως ἐσπευσε, θανασιμῶς προσβληθείσης τῆς φιλαυτίας τῆς, ὡς χαριτωμένης γυναικός, ἵνα ζητήσῃ ἐξηγήσεις.

Καὶ ὀρθία, ἐμπροσθεν τῆς μαρκησίας, ἐξωρισμένη ἐπανέλαμβανε μετ' αὐξήσεως μανίας : — Μάλιστα, κυρία, μάλιστα κυρία. . .

... Ἐπαναλάβετε τὸ λοιπὸν ! .. ἀλλὰ ἐπαναλάβετε τὸ λοιπὸν ! . .

Τόσον ἐπιμόμως ὠμιλεῖ ὥστε ἡ μαρκησία, ὡχρὰ κατ' ἀρχάς, εἶπε τέλος ἐρεθισθεῖσα.

— ὦ ! θεέ ! Ἄν τοῦτο, κυρία, δύναται νὰ σὰς προξενήσῃ εὐχαρίστησιν. . .

Ἄλλὰ δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ εἴπῃ τι ἐπὶ πλέον. Πάφ !

Ἄ ! Σὰς βεβαιῶ πόσον αὐθάδη χεῖρα ἔχει ἡ νεαρὰ αὕτη κυρία.

Τότε ἐπῆλθε στιγμή δυσχερής. . . Ὁ Σμάρτ ὑπῆρξε τέλειος. Ἐφάνη ὡς μὴ ἰδῶν τίποτε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν περισκερμένως, πάντοτε κανονικώτατος μετὰ τὸ ἄνθος ἐπὶ τῆς κομβιοδότης του.

Ἐγὼ ἤμην τετραμαγμένος . . . Σκεφθῆτε λοιπὸν, ἐξαδέλφῃ τὴν μαρκησίαν. . . Γυναῖκα εἰς τὰς φλέβας τῆς ὁποίας ρεῖ αἷμα εὐγενές !

Ἡ μαρκησία ἠγέρθη ὡχρὰ, παρωρισμένη, μετὰ τὸ βλέμμα ἀδυσώπητον. . . «Θεέ μου, ἐσκέφθη ἡ θὰ συμβῆ ;»

Ἄλλ' οὐδὲν συνέβη, χάριτι θεῶν.

Κατεμέτρησε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν κυρίαν Φίτζ-Ρωάι, ἣτις ἔμνε καθηλωμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους, αἰφνιδίως καθησυχάσα, αἰσχυρομένη, δι' ὅτι πρό μικροῦ ἐπραξε. Τὴν παρετήρησε μετὰ τὸ ὄφρος ἐκεῖνο τῶν ἀνθρώπων τῆς ὑψηλῆς τάξεως καὶ εἶπε τὰς ἀπλᾶς ταύτας λέξεις.

— Κυρία, θὰ ἐπανέλθωμεν.

Κατόπιν ἐξήλθεν ἡσύχως, ἀφοῦ με παρεκάλεσε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀμαζάν τῆς, ὡς γυνὴ ἔχουσα τὴν ιδέαν τῆς.

Ἐ ! λοιπὸν, ἀγαπητὴ ἐξαδέλφῃ, ἰδοὺ ἡ ιδέα τῆς : Ἐζήτησε παρ' ἐμοῦ καὶ τοῦ κυρίου Σαιν-Ὀβρὺ νὰ τῇ χρησιμεύσωμεν ὡς μάρτυρες. Φαντασθῆτε ὅτι ἐπιθυμεῖ ἐξάπαντος ἰκανοποιήσῃ διὰ τῶν ὀπλων τὸ ἐσκέφθη τὸ ἀπεφάσισεν, ἡ δὲ ἐρριζώθη εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ οὐδέποτε ἴδ' μεταβάλλῃ σκέψιν.

Ἄλλως, λέγει ὅτι ὁ ἄπευθουθῆ εἰς τὰ δικαιστήρια. Ὁ δὲ νόμος εἶνε ρητός ἡ νεαρὰ κυρία Φίτζ-Ρωάι. . . δὲν θ' ἀποφύγῃ φυλάκισιν, τοῦλάχιστον ἐξ ἡμερῶν. . .

Βλέπετε ἐκ τούτου τὸ ἐν τῷ προσεταιρῷ μας σκάνδαλον, τὴν ἀγαλίαν τῶν σκανδαλώδων φύλων καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς εἰκῆς, τὰς ἐσπερινὰς ἐφημερίδας μετὰ τὴν ἐξῆς ἐπικεφαλίδα, μεγάλοις γράμμασι : «Μία Ρῶχ - Τρεμιερ ἐν τῷ πλημμελειοδικεῖῳ.»

Ἠναγκάσθημεν λοιπὸν νὰ συγκατανεύσωμεν εἰς τὴν ἀποπὼν, ἀδύνατον καὶ ἀπίθανον ταύτην μονομαχίαν.

Ἄλλως τε ἔπρεπε ν' ἀποδώσωμεν δίκαιον καὶ εἰς τὴν ἀντίπαλον ὕμῶν, ἣτις ἔχει θρασὺ τὸ ἦθος. Ἐδέχθη τὸ ἐπισκεπτῆριον ὅπερ μετὰ τοῦ Σαιν-Ὀβρὺ ὀφείλομεν νὰ τῇ δώσωμεν καὶ μᾶς ἐδήλωσεν ὅτι οὐδόλως μετενόει διὰ τὸ ῥᾶπισμα, ἐφ' ὅσον ἡ μαρκησία δὲν ἀνεκάλει τὴν φράσιν μικρὸν λουκάνικον. Εἶτα μᾶς ὑπέδειξεν ὡς μάρτυρας αὐτῆς δύο τῶν φίλων τῆς ἐκ τῆς Μικρᾶς Λέσχης.

Ἰδοὺ λοιπὸν τοῦ εὐρισκόμεθα, ἐξαδέλφῃ μου. Ὁ Μαρκησιος τῆς Νευστρίας, ὁ δυστυχὴς οὗτος ἄνθρωπος, ὅστις καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του ὡς μόνην ἐνασχόλησιν ἔχει τὴν βοτανικὴν, ἐπεσεν ἀσθενῆς ἐκ τῆς συγκινήσεως. Ὅσον ἀφορᾶ τὸν κ. Φίτζ-Ρωάι, ὅστις εἶνε χωρισμένος ἀπὸ τῆς συζύγου του, ἀποφαίνεται ὅτι πάντα ταῦτα ἀφορῶσι τὴν σύζυγόν του καὶ δὲν θέλει ν' ἀναμνησθῆ ποσῶ. Ἐγὼ δὲ ἀόριστον τινὰ φόβον μέλλοντος δυστυχήματος.

Πρὸς στιγμήν διενεώθημεν νὰ ζητήσωμεν τὴν γνώμην τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ψυχολόγου κ. Χ . . . τοῦ φιλτάτου καὶ ἐξομολογητοῦ, οὕτως εἰπεῖν τῶν γυναικῶν, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ μέγας ἀνὴρ ἀπουσιάζει εἰς Νορβεγίαν ἵσως διὰ τὸ ἰωδιλαῖον τοῦ Ἰψεν.

Σ. Υ. Σοὶ προσθέτω ἀκόμη τ' ἀποτελέσματα τῆς πρώτης συνεντεύξεώς μας μετὰ τῶν μαρτύρων τῆς κ. Φίτζ-Ρωάι.

Εἶνε, τολμῶ νὰ τὸ εἶπω, τόσον αὐτοὶ ὅσον, καὶ ἡμεῖς τεθλιμμένοι, διότι ἀνμειχθῆμεν εἰς τὴν γελοῖαν ταύτην ὑπόθεσιν.

Οὐχ ἤττον ὅμως, διὰ τὸν τύπον, ἐξητάσωμεν τὰς βάσεις τῆς διὰ τῶν ὀπλων ἰκανοποιήσεως.

Οἱ κύριοι οὗτοι κατ' ἀρχάς προτείνομεν τὸ ξίφος. Ἄλλ' ὁ Σαιν-Ὀβρὺ τοῖς ὑπέδειξεν, ὅτι ἡ διὰ ξίφους μονομαχία ἀπῆται ν' ἀπεκδυθῶσι τῶν φορεμάτων αὐτῶν, τὸ ὅποσον ἦτο πολὺ δύσκολον ἀπαιτήσῃ παρα γυναικῶν εὐγενῶν — διὰ πολλοὺς λόγους. Ἐπὶ τῇ παρατηρήσει ταύτη οἱ μάρτυρες τοῦ ἀντιθέτου μέρους, ἀπέσυρον τὴν πρότασιν αὐτῶν — ἀκουσιῶς ὡς μὴ ἐφάνη.

Προετιμήθη λοιπὸν τὸ πιστόλιον. Ὁ Σαιν-

Ὀβρὺ θὰ μᾶς δανείσῃ ἐν ζεύγος, ἐξόχων πιστολίῳν, βεβαίως ἀκριβείας, ἀλλὰ τῶν ὁποίων προτίθεται νὰ ὑπεξαίρεσῃ τὰ σφαίρας ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πεδίου. Ἐλαβεν ἤδη μαθήματα παρὰ τοῦ διασήμου θαυματοποιοῦ Χέρμαν. Κατ' αὐτὸν δὲν εἶνε τούτο ἡ ἀπλοῦν παίγνιον. Αἱ δὲ γυναῖκες, εἶνε περίστασις νὰ τὸ εἴπωμεν, δὲν θ' ἴδωσιν εἰμὴ τὸ πῦρ. Ἐκτὸς τούτου ἡ μονομαχία θὰ διεξαχθῆ σοβαρὰ, τοῦλάχιστον κατὰ τὸ φαινόμενον.

Θὰ τὰς ἀφήσωμεν νὰ δώσωσι πίστιν εἰς τὴν μονομαχίαν καὶ διὰ νὰ καταπραῶνομεν τὴν ὑπερευλισθησίαν τῶν πελατῶν μας καὶ διὰ νὰ τὰς δώσωμεν μικρὸν τι μάθημα καθ' ἣν στιγμήν θὰ ἐξώθουσι μέχρι τέλους τὴν ἀσσειότητα.

Ἄλλὰ θέλω ἀκόμη νὰ ἐλπίζω ὅτι ἡ ὑπόθεσις θὰ σταματήσῃ ἐν καιρῷ.

II

Δευτέρα ἐπιστολὴ πρὸς τὴν αὐτὴν.

4 Ἰουλίου.

Λοιπὸν, ἀγαπητὴ ἐξαδέλφῃ, ἡ μονομαχία ἔλαβε χώραν τὴν πρωῖαν τῆς σήμερον. Εἶνε δὲ ἀληθὲς ὅτι εἰ αὐτὴν μεγάλως ἐφοβήθημεν.

Ἄλλὰ ὡς προχωρῶμεν κατὰ τάξιν.

Τὴν ἑσπέρην τῆς χθὲς ἄπασαι αἱ ἀπόπειραι περὶ συμφιλίωσις ἐδοκιμάσθησαν. Παρὰ τὰς δεήσεις ἡμῶν καὶ τὰς ἱκεσίας, ἡ μαρκησία ἠρνεῖτο διαρρήδην νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν φράσιν «μικρὸν λουκάνικον» ὡς ἐκ τούτου ἐγάσσαμεν πᾶσαν ἐλπίδα αἰτήσεως συγγνώμης.

Ὁ Σαιν-Ὀβρὺ τέλος ἐξηρηθισθεὶς ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐφώνησεν : «Μὴ τὴν πίστην μου, τόσῳ χειρότερον. Ἄς τελειώσωμεν τὴν ὑπόθεσιν.» Ἄλλως τε ἡ ὑπόθεσις ἤρχισεν νὰ κάμνῃ διαβολικὸν θύροβον. Ἐπταμᾶτησε μάλιστα, εἰς Παρισίους ἡ θερμὴ ἐξέδως καὶ μέγας ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἐχόντων ἀνάγκην λουτρῶν θερμῶν ἢ θαλασσιῶν, ἀνέβαλον τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν, ἐλπίζοντες νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν αἰσθηματικὴν συγκρούσιν, ἂν δὲ δὲν διεξήγομεν τὴν ὑπόθεσιν φρονίμως, αἱ κυρίαὶ αὗται θὰ ἦσαν ἄξιοι νὰ ἔχωσιν ὅλους τοὺς Παρισίους παρόντας εἰς τὴν μονομαχίαν αὐτῶν.

Ἄνάγκη λοιπὸν ἦτο ἐπειγόντως νὰ τελειώσωμεν. Διὰ κοινῆς συμφωνίας ὤρισθη ὡς τόπος συνεντεύξεως τὸ πεδίου τοῦ ἀγροτικοῦ ἵπποδρουμίου τοῦ Ὄτέν, οὗτινος ὁ Σαιν-Ὀβρὺ εἶχε κλειδα τινά, ὡς ἐπιμελητῆς τῶν ἵπποδρουμῶν.

Εἶχομεν φθάσει πρῶτοι ὅτε ἐκτύπη ἡ πέμτη ὥρα τῆς πρωῖας ἡ μαρκησία, ὁ Σαιν-Ὀβρὺ καὶ ἐγὼ.

Μολονότι δὲ ἡ πρωῖνὴ ὀρὸς ἦτο ἄρκετὰ αἰ-

σθητή, ἡ μαρκησία ἐφόρει θερμὴν ἀπλῆν ἐνδυμασίαν.

Ἡ ἡμέρα προεμνηνέτο ἐξοχος. Τὸ εὐρύχωρον ἵπποδρόμιον ἐρημον ἐξετυλίετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν φωτιζόμενον ὑπὸ τοῦ διαυγούς φωτός τοῦ ὑψομένου ἡλίου ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου λειμῶνος, ὑγροῦ ἐκ τῆς δρόσου, ἡ ἐλαφροτάτη δὲ οὐμίχλη ἴστατο ἐτι, ἕτοιμος νὰ βυθισθῇ εἰς τὸν κυανεὺν αἰθέρα.

Πρὸ τριῶν ἑβδομίδων ἐγένετο ὁ ἀγὼν τοῦ μεγάλου βραβείου καὶ νῦν, ἐλεύθερον ἐκ τῶν ἵππων καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ πεδίου τῶν ἵπποδρουμῶν ἐμῆλε ν' ἀναπαυθῆ μέχρι τοῦ προσεχοῦς φθινοπώρου. Τὸ ἵπποδρόμιον κατὰ τὰς ἀναπαύσεις ταύτας παραδίδεται εἰς τὴν εἰρηνικὴν ζωὴν τῶν νορμανδικῶν παιδιῶν, ἐστολισμένον ἐν ἄμαράντων καὶ λευκανθῆμων. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διασπαρμέναι τινὲς ἀγελόδες παρυσίαζον τὸ γλυκὺ θέαμα τῆς ἀγροτικῆς ζωῆς, ἐνῶ ὁ κεκρυμμένος τίτιξ ὑψοῦ τὸ ἀσπρὸν αὐτοῦ. Ὄλιγον κατ' ὀλίγον μετεβάλλετο εἰς ἐλεύθερον πεδίου.

Οἱ Παριῖοι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην καθυπόουσιν ἐτι. Οὐδεὶς κρότος ἠκούετο. Οὐτὲ ἀμαζαί, οὔτε ποδήλατα, οὔτε αὐτοκίνητα ἐφαίνοντο καθ' ὅλον τὸν ὀρίζοντα μέχρι τῶν Παρισίων. Χάριτι τῷ Θεῷ οἱ περιέρχοι ἀπεθαρρύνθησαν ὑπὸ τῆς πρωῖνῆς ὥρας. Περισπάτου μετὰ τῆς μαρκησίας ὄπισθεν τῆς ἐξέδρας ὑπὸ τὰς καστανέκας, ἐνῶ ὁ Σαιν-Ὀβρὺ μετέβη νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν φύλακα καὶ ἀπαγορεύσῃ τὴν εἰσοδὸν ξένων.

Αἰφνης ἡ μαρκησία ἔστη καὶ ἀπλοῦστατα, μετὰ ὠραίου μειδιάματος, ὅπερ οὐδέποτε θὰ λεησμονῆσω, μοὶ εἶπεν τὴν χεῖρα τῆς.

Τούτο μόνον. Οὐδὲ λέξιν τινὰ ἐπρόφερε· ἀλλ' ὑπάρχουσι χειραψίαι, πολλὰ περισσότερα λέγουσαί καὶ ἠσθάνθη ὡς νὰ μοὶ ἔλεγεν ἡ μαρκησία.

«Πτωχὲ Ἄλβερτε, εἶσαι ἀληθῶς εὐγενὴς καὶ ἀγαθός. . . Ἰδοὺ σὺ ἀναμειγμένος σπουδαίως, ἐξ ἀπλῆς πρὸς με φίλιος, εἰς μονομαχίαν μεταξὺ γυναικῶν. . . Με συγχωρεῖς ! Δὲν ἔχει οὕτω. . . σὲ εὐχαριστῶ. . . εὐχαριστῶ. . . δι' ὅτι καὶ ἂν συμβῆ. . .»

Τούτο ἦτο φοβερόν. Μοὶ ἤρχετο νὰ φωνάζω. — Ἄλλὰ ! προσφίλης μου φίλη, δὲν εἶνε φόβος νὰ συμβῆ τίποτε. . . Ἡ μονομαχία αὕτη εἶνε γελοῖα. . . εἴμεθα μάρτυρες γελοιοί. . .

Ἄλλὰ δὲν ἐτόλμησα τοιοῦτον τι, διότι τὴν ἐβλεπον σοβαρὰν καὶ πεπεισμένην. Καὶ διὰ νὰ κρύψω τὴν ταραχὴν μου ἔφερον ἐν σιωπῇ τὴν ἄβρην χεῖρα τῆς εἰς τὰ χεῖλη μου.

Μόλις μετὰ ἐν τέταρτον ἡ κ. Φίτζ-Ρωάι, ἣτις δὲν δύναται ποτὲ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὠρισμένην ὥραν, εἰσῆλθε διὰ τῆς μικρᾶς θύρας.

Κατήλθε τῆς ἀμάξης ὡχρὰ, ἀλλὰ τολμηρὰ καὶ ὄλως ὑπερήφανος ἐν θερμῇ ἐπίστῃ ἐνδυμασίᾳ.

Οι δύο αυτές μάρτυρες, την ηκολούθησαν μετά τινος επίσημου χειρουργού, του δόκτορος Ταρτίφ.

Εστάθη μέτρα τινά από της μαρκησίας και αι γυναίκες υπεκλήθησαν ψυχράς και μεγάλο πρέπος, ως να ενδύοντο εις τον χορόν των λογγοφόρων. Αμέσως δ' προσβύτητος των μελών της Μικρας Λέσχης, παρατηρήσας το ωσόλογιδόν του, είπεν, αποτεινόμενος εις τον Σαίν Ωβρύ και εμέ.

— Πηγαίνουμεν. — Ας τελειώνομεν επειγόντως αν θέλετε να αποφυγώμεν τους εφημερίδιογράφους και τους κίνηματογράφους.

Συνάμα δια κομφοτάτου βηματισμού στραφείς προς την πελαγιάδα μου την μαρκησίαν της Νευστρίας, έτεινε την χείρα του. Τότε έτεινα επίσης και εγω την χείρα μου προς το μικρόν λουκάνικον και, έπισήμως, ως να μεταβαίνω μεν εις το γέδομα της Αυστριακής πρεσβείας, πάντες ήλθομεν εις την έτερην πλευράν της εξόδου, εκτός του Σαίν Ωβρύ βεβαίως, πεφορτισμένου, ως γνωρίζετε, δια της συγκάταθέσεως όλων, να ετοιμάση τα όπλα και όστις διηυθύνθη προς την άμαξαν.

Η περίστασις ήτο ευνόικη διά την εξαγωγήν των σφαίρων και ούτως ο Σαίν Ωβρύ ήσυχώς επλήρωσε τα όπλα δια πυρτιδος.

Μόλις ειχόμεν τοποθετήσει τας αντιπάλους εις απόστασιν πενήτηκοντα βηματων απ' άλλήλων, εφθασαν ο Σαίν Ωβρύ, με όφρος ψυχρόν, με τά πιστόλια ετοιμά, τεταμένα προς τα άνω, ως φοβερά όπλα.

Ο Σαίν Ωβρύ, έτι μάλλον επισημότερον, ένεχειρήσεν εις την μαρκησίαν το έν των πιστολίων και τό έτερον εις την κ. Φιτζ-Ρωσί και κατόπιν ήλθε προς τό μέρος ήμων να άσση τό σημάδιον.

Τήν στιγμήν ταύτην παρατήρησά τας αντιπάλους μονομαχους γυναίκας.

Με τά πιστόλια εις τας χείρας εφαινοντο ωραιόταται έν τη πλαστική θέσει των.

Η μαρκησία πρό πάντων ήτο υπέρροχός ευθυτητής, με τό σώμα έλαφρώς συνεσταλμένόν, την κεφαλήν υψηλά και τό βλέμμα άτρυμητόν. Νομίζω ότι βλέπω τον στ. αταρχην μαρκησίον ή τον πρόγονόν του, καλλίτερον.

Όσον άφορά την κυρίαν Φιτζ-Ρωσί, πραγμα παράδοξόν! τό άνάστημά της εκ του μικρόθεν, μοί εφαινετό άναμφιδόλω μικρότητος. Βεβαίότατα ή μαρκησία υπήρχε σκληρά, σγεδόν άδικώς έν τη φράσει μικρόν λουκάνικον. Ητο κατέρωθρος, τό δε στήθος αύτης έπαλλε βιαίως. Εφαινετο άνεργύουσα μετά κόπου.

Μεταξύ μας, εξαδέλφη μου, ήθελον ταχέως να ετελειώνω τό παν. Ω! έλοποδών ενλικρινώς τας κομφοτάτας ταύτας γυναίκας, αλλά καλώς εξέτασας έδρον τό μάθημα τουτό σάτηρίον.

Δια τρίτην φοράν ο Σαίν Ωβρύ εκτύπησε

τάς χείρας του. Συγχρόνως δύο ήκολούθησαν εκπυροκορήσεις. Δέν ήδυνήθημεν να κρατήσωμεν φοβερών κραυγήν. Τό μικρόν λουκάνικον είχε πέσει άκίνητον επί της άμμου, άκούη κρατών εις την συνεσταλμένην χείρα του τό κωνίον πιστόλιόν μου.

Η αύτη σκέψις, ή σκέψις τρομερού καθουδιεπέρασε τό πνεύμα ήμων και όλοι παρατήρησάμεν τον Σαίν Ωβρύ, όστις κάτωχρος, παρατήρη ήμας επίσης, με μορφήν τεταραγμένην.

Εν τούτοις, ταχύς ως άστραπή, ο δόκτωρ σπεύσας εγονάτισε παρά την δυσμίτρον γυναίκα, έθεσεν επί του στήθους αύτης τό όυ; και ήκράτο προσεκτικώς, ένώ ήμείς εσπεύσαμεν προς αύτην, τετρομαγμένοι, προσπαθούντες να καθύσυχάσωμεν την μαρκησίαν, τρελλήν εκ της τύφους και της απελπισίας.

Αίφνης ο δόκτωρ όψωσε την κεφαλήν, διά ταχείας κινήσεως άπέκοψε διά τινος μαχαιριδίου την δερματίνην ζώνην του θώρακος και δια μειδιάματος ενθαρρύνων ήμας είπε:

— Δέν είναι τίποτε. Η κυρία ήτο όλίγον εσφιγμένη, ίδου τό παν.

Και τέλος ως δια μαγείας ή νεαρά κυρία Φιτζ-Ρωσί, τό γένος Ρώγ-Τρομιάρ, συνήθε. Την εσηκώσαμεν όλίγον ζαλισμένην έτι, αλλά προφανώς άνεκουφισμένην.

Περίττον είναι να σοι είπω, φίλτατη μου εξαδέλφη, ότι πάντες συνευρέθημεν την μεσημβρίαν εις τό περιπεσον της Αρμενοβίλλης. Είναι έτι ή 3η ώρα και τό πρόγευμα εξακολουθεί.

Η κυρία Φιτζ-Ρωσί είναι όλίγον πομπώδης. Σητηζομένη επί της άμεταβλήτου ιδέας της, διαθεβαίει τον Σαίν Ωβρύ, όστις την άκουει μετά κάτανύξεως, ότι δέν ήτο εσφιγμένη έν τη αισθητή αύτης και ότι τό επεδείκνυεν αν ήθελεν. Όσον άφορά τά δύο μέλη της Μικρας Λέσχης νομίζω όλωσ διόλου ότι πλησιάζουν να ήίνουκ τρελλοί έρασται της μαρκησίας.

Όπως λοιπόν έλκھے τό σοβαρόν πουτό έπιπέδιον και έλπίζω πλέον ότι άφ' ενός μεν ή μαρκησία δέν θα έπιθυμής έτερον ράπισμα από τό μικρόν λουκάνικον ή δε μικρά Φιτζ-Ρωσί δέν θα ζητήση άλλην μονομαχίαν εστο και αν θα ετις εκόστικα μικράν τινα λιποθημίαν.

Και εγω άστις τας χαράσσω τας γραμμάς ταύτας, μόνας εις μία γυναίκα της τραπέζης μου, τελευτώνω φιλοσοφών, ότι ή μονομαχία των δύο κομφών αυτών γυναικών, άλλάθης κατα τό φαινόμενον, ήτο πράγματι πολύ, πολύ κινδυνώδης... δια του μάρτυρος.

ΑΛΒΕΡΤΟΣ...

Κατά τον G. Rivolle... Κισσός

ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΔΕΣ ΤΑΞΙΔΙΟΝ

(Συνέχεια. Δε προηγ. φύλλον)

Εκ Πόργου δια του σιδηροδρόμου μετέβην εις Φιλιππούπολιν και εκείθεν πάλιν δια σιδηροδρόμου εις την Σοφίαν. Εκ ταύτης πάλιν δια του σιδηροδρόμου δύναται τις να μεταβή εις Βελιγραδιόν, Βιέννην, Βερολίνον και Αϊ πλείς αúται έχουσι τό καλόν ταύτα, ότι συγκοινωνούσι μεθ' άπασης της Ευρώπης σιδηροδρομικώς και ευκόλως και με όλίγα χρήματα θέλονται να μεταβάντες απανταχού. Αφού και τά μετράκια έτι έρασαν να ταξιδεύωσι και βλέπετε έντοτε εις τινα σταθμόν ή επί του τραίνου μικρόν παιδά ή παιδίον μόνον, πλάκα άνθητημένον επί του στήθους φέρουσαν με την επίγραφην «παρακαλούνται οι φιλεύσπλαχοι να οδηγώσι την μικράν εις Παρισίους» και προθυμοποιούνται πάντες να συμβουλευώσι την μικράν, την όδόν, ήν θέουκ ακολουθήση.

Η Φιλιππούπολις έσημέρα καταρρέει, ή Φιλιππούπολις βαθμηδόν άπόλλυσι χροιάν, ουσίαν και τύπον. Δέν είναι πλέον πόλις ελληνική, ουδέ κατοικείται πλέον υπό Έλλήνων, αν δ' εξαιρέσητε έν καρφενσίον της «Ακροπόλεως», όπερ ως φέρεται επί της κεντρικής αúτης όδοι και τό ιστορικόν καρφενσίον του Καραμάνου επί της αρχώδης θέσεως εδραζόντος, ένθα συγκεντρούνται οι ομαγευσίς και άκούεται υπερηφάνως ή γλώσσα μικροπαντοδ' άλλοι είναι ερέτικα, ερήμια, ζητική κατοχή, παραθορά, απεικισία και άποχήτευσις. Και πό είναι θα έλεγέ τις επ' άγαργόμενος μετά εικόσαστεϊον ένταύθα, ο Φιλιππούπολις, τό καρφενσίον και ξενοδογεία σου, αι λέσγαι και τά κέντρα σου, τό σχολεία και τό καταστήματα σου, τα θέατρα και οι ναοί σου. Ποι δε και οι παλυπληθείς καταικοί σου, αι πανηγύρις και αι έορταί των, ποι ή ζωηρότης και εύθυμία των κατοίκων σου. Που δε εκείνη ή άθανάτος γλώσσα του Θεουκιδίδου και των παρθινών σου αι σημναί περιβολαί; Ποι δε αι μοναί σου και τό άθωα άνματά των παιδών; Πάντα ταύτα απέστησαν και ελησημονήθησαν και τά πάντα ήδη περιβάλλει ή βαθεία του σκότους σπηλ, της άμαθειας και της κακίας ή μήτις, της ζηλοφθονίας και της χριστιότητος ή επιβουλή. Και ο τάλας Έλληνας του Φιλιππου κλέως έκών άκάν τό βήμα προς τά έξω φέρων, άπόλλυσι την όδόν της εαυτου εστίας και υπό τό βαρύ πέλαμα του έχθρού πιεζόμενος, ασθμαίνετ βιών έν τοιαύτη ασφυκτική ατμοσφαιρά.

Τά ταξείδια πάντοτε εσχίστη επανάλαμβάνονται ανά τας αúτας πόλεις έχουσι τό ευχαρίστον, ότι συναντά τις τα αυτα πρόσωπα μεθ' αν συνάπτει φίλια στενότερα και ειλικρινέστερα και αφ' έτέρου μοιούσαι τό ενδιαφέρον της επισκέψεως των αυτών ποτειών και τό γοητερον της σημαντήσεως νεωτέρων άκτινεμένων. Και αν συμπέσει να ίδη νεώτερον τι νομίζετ ότι τό γνωρίζετ ήδη και ή έντόκωσις είνε μηδαιμνή.

Η εις Φιλιππούπολιν και Σοφίαν επανόδοις μου συνεπίσ ούτε με συνεκίνησέν, ούτε με έκπολίσσε με πλείονας γνώσεις και ιδέας, ό,τι δε έδλεπον μοι ε-

φαινετό γνώστών και σύνθηες. Καί διήλθεσ πάλιν τας εκτεταμένας της Ταμπάλεως και Φιλιππούπολεως σιτοπαρωαγούς πεδιάδας, τά ποικίλα μεταξύ αυτών μεγάλα και μικρά χωριά, τον ελλικόειδώς παρά την σιδηροδρομικήν γραμμήν βαίνοντα ποταμόν παρά την Ροδόπην και τον Αϊμον, τά ύψηλέρη και καλλίμετρα όρη ταύτου και υδομαυ ή όφθαλμοσ μου ανεπαύετο ευφραντάσασ ή παραδόξως, αλλά εζηκαλούθον ναχελως τον όδηρον της Κωνόστανοτινούπολεως-Παρισίων όδοις αναγιγνώσκων, ένθα μετ' εκπλήξεως άνέγνων την περιγραφήν της αύτοδομής και ανεγέρσεως του πέφημισμένου ναού της έν Κωνοσταντινούπολει Αγίας Σοφίας, ήν ο ηηλωτής Παλάτης μετά των ζωηροτέρων και καλειτέρων άπεικόνις χρωμάτων, έδωον αύτην τον πλουσιώτερον τύπον και την μάλλον επιμεμαλημένην έργασίαν. Δια την Αγίαν Σοφίαν, λέγει, ειργάσθησαν οι διασημότεροι της εποχής και Ανατολής νόες και αρχιτέκτονες, κατεβλήθησαν αι μεγαλείτεροι προσπάθειαι και δαπάναι και κατετέθησαν τά καλείτερχ, πολυτιμώτερα και στερεώτερα άρχαία τε και νεώτερα ύλικά. Καί ή μέν βάσις και τά θεμέλια κέντριται σιδηράν εικόσαστρον ως έγγιστά περιβολήν, τό στερέωμα του θόλου άρχαίους των πολυτιμωτέρων ναών της Ελλάδος και Ανατολής κίονας και μαρμαρίνους στόλους, ο δε κεντρικός θόλος την πρωτοτυποτέραν και καλειτέραν διασκευήν, λαμβανόμενην δ' εκτοτε ως υπόδειγμα εις την ανεγέρσιν των καλειτέρων και πλουσιωτέρων ναών της ύψηλίου. Η δ' άποψις και τό μεγαλείον της Αγίας Σοφίας, προσθέτει ο φιλοδίακος Παλάτης, του έσωτερικού αúτης, άμα τη εισόδη του επισκόπετου, είναι πολύ εκτακτον, λαμπρότερον και μεγαλοπρεπέστερον των του αγίου Πέτρου της Ρώμης.

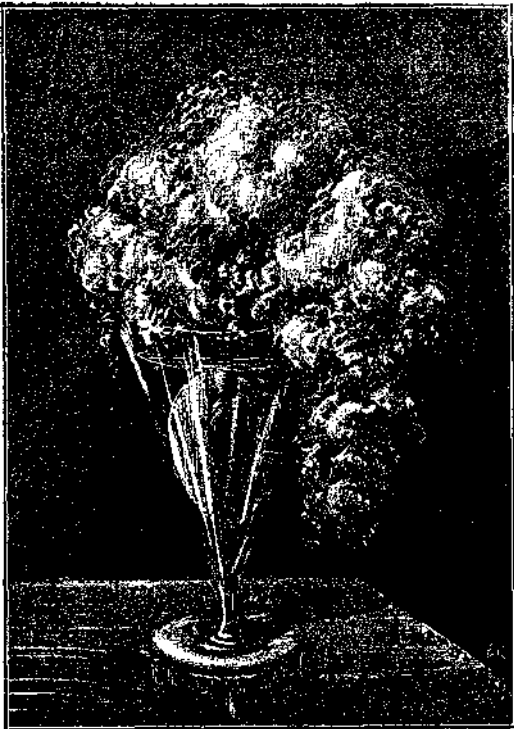
Και ο της ειρωνείας, ν' αναγιγνώσκετε τοιαύτα τρισέβδοξα του μεγαλείου του έθνους κειμήλια και άίσχης ν' άκούετε παραπλεύρως ήμων άντεθνικάς όμιλίας με λαιδωρίας και ύβρεις, περιφρονησεις και διεκδικήσεις εθνικών δικαιωμάτων, ουδεις ταξειδύων έν Βουλγαρία θα δυνηθη ν' αποφυγή την οδυνηράν έντύπωσιν των τοιούτων σοβαρών όμιλιών και διαλέξεων, διότι όπουδήποτε διέλθη ή σταματήση την καρχαλίαν ταύτην θα έλασεν ίδια τά γε νυν έχον δειπύουσαν έν τω χώρσ ταύτη. Και την γλώσσαν δε άνεξε ν' άγνοη, δέν θα δυσκολευθη να έννοησση, ότι τό κύριον μέλημα και ιδεώδες πάντων των αυτών και χωρατών είναι ή κατάκτησις ως ιδίον άπασων των μέχρι της Μεσογειου χωρών.

Πρό δεκαπέντε έτών ή Σάρα Μπερνάρ είχε πληγωθη εις τό γένυ πολυ βαρως και εκυκλοφόρησεν ή φήμη, ότι επροκειτο υπό των χειρουργών να κόπη ή κνήμη της. Η είδησις αúτην επηλεγογραφηθη εις στήν Νεαν Υόρκην και αμέσως επροκάλεσε την Αμερικανόσ επρότεινε να την άγοράσση, δηλ. ότι την Σάρα Μπερνάρ, αλλά την κνήμη της, την οποίαν θα έκοπταν οι ιατροί και την οποίαν αυτός εκόκεπετό να παραστή εις όλην την Αμερικνήν.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΡΟΝ ΜΕΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΧΙΩΝΑ

Τὸ ἐπόμενον ἐπιστημονικὸν παίγνιον δὲν εἶνε ἀπλῶς πρακτικὸν καὶ θεαματικὸν πείραμα διασκε-
δαστικόν, ἀλλὰ ἀνήκει εἰς τὴν χωρίαν τῶν χημικῶν
πειραμάτων καὶ ἐπομένως εἶνε περιεργότερον καὶ
ἀρκετὰ θεαματικώτερον. Πρέπει ὁμοίως μεγάλως νὰ
ἐπιστήσητε τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τοῦ κατωτέρω
ἀναφερομένου δέξεως, οὗτινος θὰ κάμετε χρῆσιν, δι-
ὅτι κατακαίει πᾶν ἀντικείμενον ἐφ' οὗ θέλει πέσει.
Ὡστε προσοχὴ εἰς τὰ ἐνδύματά σας καὶ τοὺς δα-
κτύλους σας.

Λάβετε ὡς τὴν ἀνάγκη καὶ θέσατε αὐτὸ ἐν ποτηρίῳ πλη-
ρει ὕδατος κατὰ τὸ ἕμισον καὶ μετὰ τοῦτο χύσατε
ἐντὸς τοῦ ποτηρίου σταγόνας τινὰς χλωρυδρικοῦ
δέξεως (acide chlorhydrique) καὶ ἀνακατώσατε τὸ
ὕδωρ διὰ τινος ὑαλίνου ραβδίου (ἢ κονδυλοφόρου).
Τότε δὲν θ' ἀργίση νὰ παραχθῆ βρασμός. Τὸ δὲν
θὰ προσβάλλῃ τὸν ἀσβεστοῦχον ἀνθρακὰ τοῦ κελύ-
φους τοῦ ὡοῦ καὶ θὰ παραχθῆ χλωριούχος τις ἄ-
σβεστος, ὅστις ὀλίγον κατ' ὀλίγον θ' ἀνέλθῃ ἀ-
νωθὶ τῆς στεφάνης τοῦ ὑγροῦ θὰ ἐκχυλισθῇ καὶ
σχηματίζῃ πελώριαν λευκὴν μάζαν, τὸ δὲ φαινόμε-
νον θὰ παρουσιάσῃ πρὸ τῶν ἐκπεληγμένων ὀφθαλ-
μῶν τῶν θεατῶν ὡς χινοισμένον.

Ἄν ἡ ἐνέργεια δὲν γίνεται ταχεῖα, προσθέσατε
σταγόνας τινὰς ἐκ τοῦ χλωρυδρικοῦ δέξεως καὶ οὕτω
θὰ ἐπιτύχῃ τὸ πείραμά σας μετὰ μεγίστης ὀσμῆς.

Ὄταν παύσῃ ἡ ἐνέργεια σύρατε ἐκ τοῦ ποτη-
ρίου καὶ πλύνετε μὲ πολλὸν ὕδωρ ἐπανελημμένως
τὸ ὡόν σας, ὅπως ἀπηλλαγμένον ἥδη ἐκ τοῦ κελύ-
φους αὐτοῦ.

◀ ΟΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ▶

ΠΑΓΩΜΑ ΤΩΝ ΣΙΤΗΡΩΝ

Ὄταν τὸ ἔδαφος τῶν σιτηρῶν ἀνασηκωθῇ ἐκ
τοῦ πάγου καὶ τὰ σιτηρὰ ἐκρηθῶσιν ἐξ αὐτοῦ, πρέ-
πει οἱ ἀγροὶ νὰ κυλινδρῶνται (νὰ περᾶ ἐπάνω εἰς
αὐτούς κύλινδρος ἢ ἐκ χυτοσιδήρου ἢ ἐκ κορμοῦ 7
δένδρων μὲ πολλὴ ὀμαλή ἐπιφάνειαν). Τὸ κυλινδρι-
σμα γίνεται, ὅτε τὸ χῶμα δὲν εἶνε πολλὸν βρεγμένον
καὶ πολλὴ λασπερὸν (ἀφ' οὗ ξηρανθῇ ἢ ἐπιφάνεια αὐ-
τοῦ ὀλίγον, ὥστε νὰ μὴ λασπῶνῃ). Τότε κατακαίθει,
τὸ ἀνασηκωθὲν χῶμα. Τὰ παθόντα ἐκ παγετοῦ σιτηρὰ
ὄφελουσι ἐπίσης πολλὴν καὶ ἀναλαμβάνουσιν ἐν μέρει
ἀν-
σκοπίση τις ἐπάνω εἰς αὐτὰ (τὰ σπαρτὰ) 15 ἕως 20 ὀ-
κάδας κατὰ στρέμμα ἄζωτικόν νάτριον (νιτρικὴν ὀ-
ξάν) κατὰ τὸ τέλος Φεβρουαρίου ἢ ἀρχῆς Μαρτίου —
Τοῦτο εἶναι λίπασμα χημικὸν πωλούμενον ὑπὸ τοῦ
καταστήματος Χαρομή καὶ Σας ἐν Ἀθήναις. Τὸ λί-
πασμα αὐτὸ δίδει αἰφνιδίαν ζωηρότητα, εἰς πάντα ἐν
γίνει τὰ σιτηρὰ ὅσα εἶναι κίτρινα ἀδύνατα καὶ
ὅσα αὐξάνουσι πολλὴν βραδέως Δικιμάσατε τὴν χρῆσιν
ἄζωτικὸν νάτριον εἰς ἀδύνατα σανὰ κριθῆς (τέλη Φε-
βρουαρίου). Ἀμέσως ταῦτα ἀρχίζουσι νὰ ἀναπτύ-
σονται μὲ ζωηρότητα.

ΤΑ ΟΣΤΑ ΩΣ ΛΙΠΑΣΜΑ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ ὀστά ἀποτελοῦσι πολὺτιμον
λίπασμα καὶ δι' αὐτὸ συλλέγονται μετ' ἐπιμονῆς παν-
ταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ἵνα σχηματίζουσιν
ὄχι μόνον ζωϊκὸν ἀνθρακὰ, ζελατίναν, ἀλλὰ καὶ χη-
μικὸν λίπασμα φωσφορῶχος ἢ φωσφοροῦχος καὶ ἄζω-
τοῦχος συγχρόνως. Ἡ μετατροπὴ τῶν ὀστέων εἰς κό-
νιν διὰ σκοποῦν χρησιμοποίησεως αὐτοῦ ὡς λίπασμα-
τος δὲν εἶναι εὐκόλουν, ἐὰν δὲν ἐξέλθῃ διὰ μεγάλης
θερμάνσεως ὑπὸ πίεσιν ἢ περιεχομένη ἄζωτοῦχος οὐ-
σία, ἢ ζελατίνη. Ἐν τούτοις δύναται τις νὰ καθύσῃ
αὐτὰ ελαφρῶς ἐντὸς φούρνου καὶ ἐπειτα νὰ τρίψῃ εἰς
εἰδικούς μύλους, οἳ τῶν βυρσοδεψείων, οἱ ἀνελεθόν-
τες τῶν πευκοφλοιῶν. — Ἐν Τηγαλίῳ τῆς Σάμου ὑ-
πάρχει ἐργοστάσιον τοῦ κ. Γρηγορίου Καραουλάνη μη-
χανικοῦ, ὁ ὁποῖος συλλέγει πλῆθος ὀστέων ἐκ Μικρᾶς
Ἀσίας καὶ ἐκ Σάμου καὶ κατασκευάζει διὰ τοῦ ἄλλε-
σματος κόνιν ὀστέων λεπτοτάτην φωσφορῶχος καὶ ἄ-
ζωτοῦχος συγχρόνως, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ μεταχει-
ρισθῶσι λίαν ἐπιφελῶς εἰς δόσιν 50—100 χιλιογράμ-
μων κατὰ στρέμμα εἰς δένδρα ὀπωροφόρα, εἰς ἐλαίας
εἰς ἀμπέλους, εἰς σιτηρὰ καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην καλλι-
έργειαν. Περιέχει ἐν τοιαύτῃ φυτικῇ καταστάσει (χω-
ρὶς νὰ ἐξαχθῇ ἢ ζελατίνη) 4 1/2 τοῖς ἑκατὸν ἄζωτον
καὶ 24 τοῖς ἑκατὸν φωσφορικόν ὄξύ. Εἰς συστηματι-
κώτερα ἐργοστάσια τῆς Εὐρώπης ἐκ τῶν ὀστέων κατα-
σκευάζουσι ὀξυφωσφορικὴν ἄσβεστον ὀστέων κατα-
σκευάζουσι ὀξυφωσφορικὴν ἄσβεστον ὀστέων, τῆς ὁποίας
τὸ φωσφορικόν ὄξύ εἶναι διαλυτὸν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐπομέ-
ως ταχυτέρας ἐνεργείας ἐν τῇ θέρψει τῶν φυτῶν, ἀφ'
οὗ ἀποχωρήσωσι τὴν ζελατίνην, ἀλέσωσιν ἐπειτα τὰ
ὀστά, ἀφείσωσι νὰ μουςχεύσωσιν ἐντὸς ὕδατος περιέ-
χοντος ὕδροχλωρικόν ὄξύ καὶ ἐπειτα ἐξουδετερώσωσι
τὴν ὀξύτητα τοῦ ὑγροῦ διὰ προσθήκης γαλακτοῦ ἁσβέ-
στου. Ἐπειτα ξηραίνουσιν κτλ.

Τοῦτο ἀπαιτεῖ συστηματικὴν χημικὴν ἐργασίαν
ἐν εἰδικῆς ἐργοστάσει. Εὐχόμεθα δὲ ἵνα συστηθῶσι
τοιαῦτα ἐργοστάσια κατεργασίας τῶν ὀστέων ἐν Ἑλ-
λάδι, ὅπου ὑπάρχει μεγίστη ἀνάγκη φωσφορικῶν λι-
πασμάτων πρὸς αὔξησιν τῶν εισοδημάτων τῆς Γῆς.

«Ν. Γ.»

2 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 2

ΕΝ Τῷ ΕΙΚΟΣΤῷ ΑΙΩΝΙ.

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. φύλλου)

Τὸ κεντρικὸν γραφεῖον ἐσπευσεν ν' ἀντικαταστήσῃ
τὸ σύρμα τῆς καταστραφείσης γραμμῆς, ἀλλὰ κατὰ
τὸ διάστημα τοῦτο τῶν ἐπιδημιώσεων, αἰτνες ἀπή-

— Δεσποινίς! . . . Δεσποινίς!

του ἐργασίαν δύο-τριῶν ὥρων, ἕκαστον τηλεμηχά-
νον, συνηθισμένη μὲθ' οἰοῦνται ἄλλου, οὗτινος τὸ
σύρμα τῆς γραμμῆς δὲν εἶχεν ὑποστῆ βλάβην τινά.

Οὕτω εἰς τὴν πλάκα τοῦ τηλεμηχανοῦ μορφαὶ
διήρχοντο ἐν γελῶν συγχύσει, ὀλίγον κατ' ὀλίγον
εὐκρινίζοντο, ὅτε αἰφνίως εἰκὼν τις καθαρά ἐνεφαν-
ίσθη ἐν τῷ μηχανήματι καὶ δὲν ἐξηφανίσθη πλέον.

Ἦτο δωμάτιον τι ἀπλοῦστατον μετὰ θαλάμου στίλ-
βοντος, καὶ ἀπλῶν τιῶν ἐπιπέλων, ὀλίγων ἑδρῶν
καὶ μίας τραπέζης πληθούσης ἐκ βιβλίων καὶ τε-
τραδίων καὶ τέλος παρὰ τὴν ἐστίαν ὑπῆρχε καὶ μι-
κρά τις βιβλιοθήκη.

Εἰς τινὰ γωνίαν εἶχε καταφύγει νεαρὰ κόρη κε-
κυριευμένη ἐκ τοῦ φόβου ἀκόμῃ. Εἶχε τὰς χεῖρας τῆς
ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ δὲν μετεκινεῖτο οὐδ' ἐπ'
ἐλάχιστον εἰμὴ θέτουσα ἐνὶ τοῖς τὰς χεῖρας τῆς αἰ-
φνιδίως εἰς τὰ ὦτά τῆς. Ὁ Γεώργιος Λωρρὶς ἐν

ἀρχῇ δὲν δεικρὶνεν εἰμὴ ἀνάστημα χαριέστατον καὶ
λεπτότατον, χεῖρας κομψὰς καὶ ἀνεπαισθήτους καὶ
κόμην ξανθὴν, ὀλίγον ἐν ἀταξίᾳ.

Ἀμέσως λοιπὸν ἀνεφώνησεν ἵνα ἀποδιώξῃ τὴν
ληθαργίαν τῆς ἀγνώστου!

— Δεσποινίς, δεσποινίς!

Ἄλλ' ἡ χαριέσσα αὕτη δεσποινὶς ἔχουσα τὰς χεῖ-
ρας εἰς τὰ ὦτα καὶ τὴν κεφαλὴν πληρεῖ ἀκόμῃ ἐκ
τῶν τρομερῶν θυρότων, οὔτινες ἐμελλον ἦδη νὰ κα-
ταπίσωσιν, δὲν ἐφάνη ἀκούσασα.

— Δεσποινίς! ἐφώνησεν ὁ Γεώργιος ἰσχυρῶς.

Αὕτη, στρέψασα τὴν κεφαλὴν τῆς χωρὶς νὰ ἀ-
φαίρῃ τὰς χεῖρας ἐκ τῶν ὠτῶν αὐτῆς καὶ χωρὶς

νὰ μετακινήσῃ, παρέτησε δι' ἀφηρημένου ὕψους
πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐν τῷ δωματίῳ τῆς τηλεμηχανοῦ.

— Παρῆλθε; ὁ κίνδυνος, δεσποινίς, συνέλθετε,
εἶπε ὁ Γεώργιος. Μὲ ἀκούετε;

Ἐκαμε νεῦμα τι χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

— Δὲν ἔχετε νὰ φοβῆσθε τι ὁ ἠλεκτροστρόβιλος
ἐπαυσε.

— Εἶσθε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἐπαναληθῆ οὗτος;
Εἶπεν ἡ δεσποινὶς διὰ φωνῆς τρεμούσης ἣν ὁ Γεώρ-
γιος μετὰ δυσκολίας ἐννόησε.

— Τὸ πᾶν ἐτελειώσα, πάντα εὐρίσκονται ἐν τά-
ξει καὶ τίποτε δὲν ἀπέμεινε ἐκ τῶν τρομερῶν αὐτῶν
θυρότων, οὔτινες φαίνεται ἀρκετὰ σὰς ἐτάρμαξαν.

— Ὤ! κύριε! Πῶσον ἐφοβήθη! «ἀνεφώνησεν ἡ
δεσποινίς, ἣδη μόλις τολμήσασα νὰ ὀρθωθῇ.» πό-
σον ἐφοβήθη!

Ἄλλὰ δὲν φέρετε τὰς ἀπομονωτικὰς ἐμβάδας

σας, ειπεν ο Γεώργιος, αντιληφθείς, εκ της κινήσεως της γίας, ότι μόνοι απλά πέδιλα έφθανε...

— Δυστυχώς όμως, αλλά ήδυνασθε να κατασκευάσετε αν ή οικία σας εύρισκετο εν τω πρόσβληθέντι διαμερισμάτι υπό του τρομερού ρεύματος...

Η δεσποινίς Έστελλα Λακώμβου ακούουσα δια του τηλεφωνογράφου...

στημη έθεσεν εις σας χείρας μας... ή μάλλον εις τους πόδας, κατά των κινήσεων ους δημιουργεί...

φρόνησις είναι αναπόφευκτος επί μια ή δύο ώρας ακόμη...

— Τρέχω να εύρω τα απομονωτικά μου ένεφώνησεν η δεσποσύνη.

Η γεαρά κόρη επέστρεψε μετά παρέλευσιν δύο λεπτών φορούσα υπό τα υποδήματα αυτής και τα απομονωτικά πέδιλα...

— Δεσποσύνη, ειπεν ούτος, εννοήσας την δικαίαν αυτής έκπληξιν, ωραιο γα σας έμολογήσω...

— Αλλά, κύριε, όχι! έχω ακόμη δλοκληρον εξέμαλλον να διέλθω, μέχρις ότου λάβω το δίπλωμά μου και...

Εξακολουθώ δε συνεχίζουσα τα ραθήματα του πανεπιστημίου της Ζυρίχης δια του τηλεμηχανίου και προετοιμάζομαι να παρουσιασθώ τρίτην ήδη φοράν και εργάζομαι, χωρίς πρό του τειράδιών μου...

Είμαι ευτυχής δεσποσύνη, διότι έντυχεν αυτή ή μεθ' ύμων συγγενώνία, να σας ένθαρρύνω δια του γου, καθύστεν σας βλέπω αρκετά περιδοσιμένην...

— Ω! μάλιστα! Έβρισκομαι μόνη εν τη οικία μετά της Γραίτλν, της παιδαγωγού ημών, περισσότερο περιδοσιμένης εμοί... Έβνε από δύο ώραν εις τινα γωνίαν του μαγειρίου, έχουσα την κεφαλήν της κεκρυμένην εν τινι σαλίω και έννοση να μετακινήθη...

— Δεσποινίς η αναχώρησις των σωλήνων έχει παύσει εφ' όσον διαρκεί ή ηλεκτροθύελλα αλλά οι καθυστερησαντες σπρμοι θα έλθωσι και ή κυρία μήτηρ σας δεν θα βραδύνη αναμφιδόλως να επέστρεψη...

Η δεσποινίς Έστελλα Λακώμβου φαίνεται τώρα μόλις αναθαρρύνουσα εις τον παραμικρον θόρυβον άνεσκήριε και από καιρού εις καιρόν έβλεπε τον εύρανόν μετ' άνησυχίας από τινος παραθύρου, βλέποντος προς τινα επί των Άλπεων βαθείαν κοιλάδα...

— Αλλά, πάντα ταυτα γνωρίζετε επίσης ως εγώ, άφοι είθετε μηχανικός καθως εγώ, ειπε, σταματών τέλος την όμιλίαν αυτού, ήτις τώ φαινετο ότι έννεγε δόξιν τινα σχολαστικότητας...

— Αλλά, κύριε, όχι! έχω ακόμη δλοκληρον εξέμαλλον να διέλθω, μέχρις ότου λάβω το δίπλωμά μου και... πρέπει να σας το έμολογήσω δις ήδη απέτυχον εις τας εξέτάσεις...

Εβακολουθώ δε συνεχίζουσα τα ραθήματα του πανεπιστημίου της Ζυρίχης δια του τηλεμηχανίου και προετοιμάζομαι να παρουσιασθώ τρίτην ήδη φοράν και εργάζομαι, χωρίς πρό του τειράδιών μου...

Ενόςτα ή γεαρά κόρη, άνεθάρρυνασα όλιγον, ήρεθνα εν τη σειρά των βιβλίων, των τετραδίων, των φωνογραφικών πλακών, άτινα εκάλυπτον την τράπεζαν εφ' ής ειργάζετο και έγγραφε γραμμάς...

χαριν των τρόπων της και την εν γενει κομψότητα αυτής, εν τη απλουστάτη περιβολή τη τάσω γαρίεση και σέμνη. Όταν αυτή ύψωσε την κεφαλήν, έθόκμασε την λεπτότητα και κλονικότητα των γαρυκτηριστικών της, την ελαφραν κορτοτητα της ρινός, τους βαθύς και καθαρούς έφθαλμούς και το εύρω μίτωπον εφ' ου πίπταντες οι μεγαλοπρεπέις κροστοί της κόμης αυτής ώραίζον προς χουσου στίμα...

Η Έστελλα Λακώμβου ήτο ή μοναχοκόρη υπάλληλου τινός της επίθεωρήσεως των επί των Άλπεων φάρων τού Έλβετικού τμήματος. Μετά την τοιαύτην πρόδον της άεροπλοίας, έπρεπε να φωτισθώ εις διάφορα ύψη τα όρη μας, άι διάφοροι Άλπεις δια να έχωσιν οι κυβερνήται των ενάερων σκαφών και τα επί της γής σημεία των. Τα όρη της Άβέρνης, ή άλλουσι των Πυρηναίων, ό όγκος των Άλπεων, έχωσιν ούτω εις διάφορα ύψη...

Ο κ. Λακώμβος, γενικός επίθεωρητής των επί των Άλπεων φάρων, κατοικει πρό όλτω έτών εις τον σταθμόν Λαουτερβρούνεν, εντός κομφούτου οικου ρύθμου έλβετικού, εκτισμένου επί της κορυφής του ύψωατος Λαουτερβρούνεν, προς το μέρος του φάρου, χιλια μέτρα άνω της άρειάς κοιλάδος, ακριβώς έμπροσθεν του καταρρακτου Στάουθαχ. Μηχανικός μεγάλης σπουδαιότητας και υπάλληλος ενσυνειδητός ο κ. Λακώμβος εύρισκετο βεβούθισμένος εις πόλλας εργασίας και ασχολίας. Πάρας τάς ήμέρας και πόλλας τας νύκτας έκαινε τον γόνον της επίθεωρήσεως, τας έλλήσεις και τας παρατηρήσεις των επί των φάρων εργασιών του τμήματος αυτού.

Είς τον σταθμόν του Λαουτερβρούνεν κατά μέν το θέρος, εν τη επαύλει ταυτη τη κρημάρα ή ως εξώστης επί της κορυφής του όρους, κατά δε τον χειμόνα εν αναπαυστική επίτης επαύλει κάτωτερω εις την Ίντερλάκην ή κα Λακώμβου έπληθύνει και έπόθει τους απέραντους και θύροδους Παρισίδας. Εν τούτοις αιδιασκεδάσεις δεν έλακον. Καθ' εκάστην διήρητό σεβαστός αριθμός αεριχηματών και αεροδρόμωνών. Ο ταχύς αεροδρόμων Λονδόνον-Ρώμη-Κάιρον διήρητό τετραεις και έικοσι τετραώρων, φάρων ταξειδιώτας, όστινες έπεχειρουν...

μικρόν περίπατον ανά την Ευρώπην· επί πλέον ὁ ἐνέργειος σύλλογος τοῦ Λαουτερβρούεν πολὺ θαμιζόμενος κατὰ τὸ θέρις ἔδιδε ἐκάστην ἐβδομάδα μεγάλην τιὰ ἐορτήν καὶ καθ' ἐσπέραν συναυλίας ἢ δραματικάς παραστάσεις διὰ τοῦ τηλεφωνοσκοπίου. Μ' ὅλα ταῦτα ἡ κ. Λακέρβου ἐπληγρε καὶ ἐδράτιτο πάσης εὐκαιρίας ἵνα ἀναπνεύσῃ ὀλίγον ἀέρα ἐν τοῖς προσφιλοῖς αὐτῆς Παρισίοις.

Μὴ εὐρίσκουσα ἀρκετὴν τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ γὰ συγκαίνωγῆ διὰ τοῦ τηλεμηχανίου μετὰ τινων πλουσίων φίλων αὐτῆς, διαμενουσῶν ἐν Παρισίοις, ἐλάμβανεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸν συμφὸν τῶν ἠλεκτρο-πνευματικῶν σωλῆνων ἢ τὸν ἀεροδρόμωνα διὰ νὰ παρευρεθῆ ἐν ἀπόγευμα εἰς τὴν θορυβώδη κίνησιν, διὰ νὰ δευχθῆ εἰς τὸν ἀριστοκρατικὸν κέσμον, γὰ φλυαρίαν ἐπὶ τῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας κτλ. Ἡ μάλλον ἡ κ. Λακέρβου ἐκαμνε μικράς τινὰς χρηματιστικὰς ἐπιχειρήσεις καὶ πολλάκις τὸ χρηματιστήριον ἐφάνη ἐνεργητικόν διὰ τὰ ἔσοδα τῆς. Ὁ κ. Λακέρβος εἶχεν ὡς μόνον εἰσὸδῆμα τοὺς μισθοὺς αὐτοῦ ἐκ 35,000 φράγκων καὶ τὰ οἰκήματα, πολὺ δικαίως βέβαια, ἀφοῦ διαρκῶς ἔμεινε ἐν τῇ ἐξοχῇ, ἀναγκαστικῶς ἐκ τούτου ὑποβαλλόμενος εἰς αὐστηρὰν οἰκονομίαν. Ἡ κυρία Λακέρβου ἀφ' ἐτέρου ἠγάπα τὰς ἐπισκέψεις τῶν καταστημάτων τοῦ συμφυῶ—σκληρὰ ἀνάγκη—καὶ ἐνῶ θὰ ἦτο δυνατόν διὰ τοῦ τηλεμηχανίου, χωρὶς νὰ μετακινῆται, νὰ λαμβάνῃ τὰ ὑφάσματα καὶ τὰ λοιπὰ χρειώδη δι' αὐτὴν καὶ τὴν δεσποινίδα θυγατέρα τῆς, προετίμα ἐν τούτοις νὰ διατρέχῃ τὰ καταστήματα τῶν Παρισίων, ἐρχομένη διὰ τοῦ ἀεροδρόμους ἢ τῶν σωλῆνων, ἀπλῶς καὶ διὰ μίαν καρδίαν.

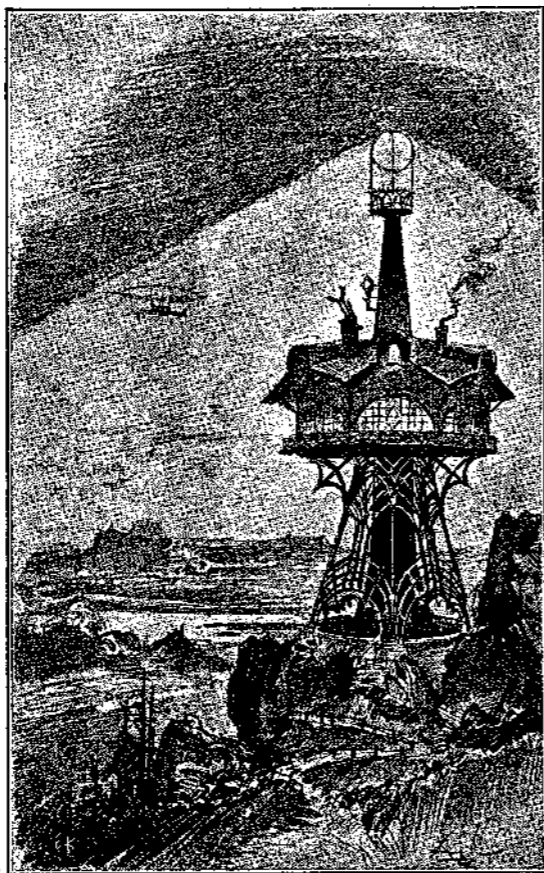
Αἱ παράλογοι αὐταὶ διαθέσεις θὰ ἀπεσοβόντο ἀν ἡ κυρία Λακέρβου εἶχε τὰ διπλώματά τῆς, ὡς ἐπιστήμων. Κατὰ δυστυχίαν ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς νεότητος αὐτῆς, κατὰ τὸ 1940, ἐπιδη αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ζῆν ἦσαν ὀλιγώτεροι, ἢ ἐκπαιδεύσεις αὐτῆς παρελήθη. Δὲν ἦτο λοιπὸν μηχανικός. Ἀποκτήσασα δὲ μόνον τὸ ἀνώτερον πτυχίον τοῦ γυμνασίου ἐν τοῖς γράμμασι καὶ ταῖς ἐπιστήμαις, δὲν ἠδυνήθη νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν φάρων καθὼς ὁ σύζυγος αὐτῆς.

Ὁ κ. Λακέρβος ἐννοήσας ἐπομένως πολὺ ταχέως τὰς μεγάλας ἀπαιτήσεις τοῦ βίου, ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς τὴν θυγατέρα του τελείαν ἐκπαιδεύσιν. Τὴν προώριζε διὰ τὴν διοίκησιν τῶν φάρων. Εἰς τὰ εἴκοσι τέσσαρα ἔτη, ὅταν αὐτὴ θὰ εἶχε τελειώσει τὸς σπουδὰς τῆς καὶ θὰ ἐλάμβανε τὰ διπλώματά τῆς θὰ εἰσῆρχετο ὡς μηχανικός μετὰ 6,000 φράγκα, μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι μὴν ἡμέραν θὰ ἀνήρχετο εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἐπιθεωρητοῦ μετὰ τεσσαρακοσιτάδα χιλιάδων φράγκων. Τότε καὶ ἄγαμος ἀν ἔμεινε ἢ ὑπανδρεύετο ὑκάλληλόν τινα ὡς αὐτὴ, ὁ βίος αὐτῆς θὰ ἦτο ἐξηραλισμένος.

Ἡ Ἐστέλλα ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν δώδεκα ἐτῶν ἠκολούθη τὰ μαθήματα τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ζυρίχης, μὴ ἐγκαταλείψασα ποσῶς τὴν οἰκογενεάν τῆς, μεταχειρίζομένη τὸ τηλεμηχανίον. Πολύτιμον πλεονέκτημα διὰ τὰς οἰκογενείας, ὧν τὰ τέκνα δὲν δύνανται νὰ παρευρίσκονται εἰς τὰ Δύκεια, Πανεπιστήμια καὶ λοιπὰ σπουδαστήρια. Οὕτω λοιπὸν ἡ Ἐστέλλα ἐσπούδαζε διὰ τοῦ τηλεμηχανίου. Μετὰ

τῆς αὐτῆς δ' εὐκολίας ἠκολούθη καὶ τὰ μαθήματα τῆς Κεντρικῆς Ἡλεκτρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων καὶ ἐκτὸς τούτου ἠκροῶτο διὰ τοῦ φωνογράφου διαπρεπῶν τινῶν καθηγητῶν.

Δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ περτωθῆ καὶ τὰς ἐξειτάσεις αὐτῆς διὰ τοῦ τηλεμηχανίου, διὲτι ἀπηγορεύετο τοῦτο ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ τῶν σχολῶν, ἐνώπιον δὲ τῶν καθηγητῶν ἐξίτασθαι καταλήθη ὑπὸ τῆς δηλείας, ἣν ἐκ φύσεως κέντηται καὶ οὕτως ἀπέτυχεν.

Ὁ φάρος τοῦ Λαουτερβρούεν.

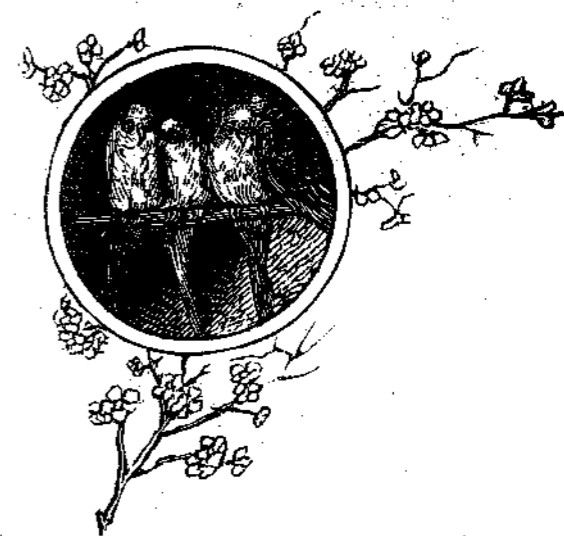
111

Μνηστὴ τις μηχανικός. — Τὰ διὰ τοῦ τηλεμηχανίου μαθήματα. — **Τακτικὴ τις πελάτις τῶν Βαβυλωνικῶν Καταστημάτων.** — **Ἡ κατάπληκτος Γοτίλυ.** — **Ἡ τηλεφημερίς.** —

Ἡδὴ ὅτε πλέον ἡ δεσποσύνη εἶχε σχεδὸν ἀναπαρήνῃ, ὁ Γεώργιος Λωρρὶς θὰ ἦτο πρόπον ν' ἀποσυρθῆ, ἀλλὰ μὴ ζητήσας ποσῶς τὰ αἷτια αἵτινα τὸν ἐκράτουν παρὰ τὸ τηλεμηχανίον, ἔμεινε συνδιαλεγόμενος μετ' ἐκείνης. Ὀμιλοῦν περὶ τῶν θετικῶν ἐπισημῶν, τῆς παιδείας, τῆς νέας καταστάσεως τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς πολιτικῆς. Ἡ Ἐστέλλα εὐθὺς ἤμα ἐννοήσεν ὅτι τὸ τηλεφωνοσκοπίον τις εὐρίσκειτο ἐν συγκαίνωγιά μετὰ Γεωργίου στάσιον μαθητριᾶς τοῦθ' ἔπερ προὔξινε πολὺν γέλωτα εἰς τὸν νεαρὸν λοχαγὸν τοῦ χημικοῦ πυροβολικοῦ. (ἔπειτα συνέχεια)

ΠΡΟ ΤΟΥ ΤΑΨΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΤΗΣ ΜΟΥ ΞΑΔΕΔΑΦΗΣ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΙΩΑΝ. ΒΑΗΣΙΑΔΟΥ

Μακρὰν, ἤδη, τῶν προσκαιρῶν ἐπιγείων ἀπῆλθε, μόλις δεκατρεῖς ἀριμόυσα Μαίους, ἀψήσασα πόνον καὶ στεναγμούς εἰς τοὺς γονεῖς σου, χρυσοῦ τῆς οἰκογενείας σου λάμψε. Ἀπέπτῃ τῶν ματαίων μεταβάσῃ εἰς τὰ βέβαια καὶ αἰώνια, μετὰ τῶν ἀγγέλων συνουλοῦσα, ἀγγελικὴ ψυχῇ. Δὲν θναοσὰι πλέον, εὐαίσθητος καρδιά, νὰ ἐκφράξῃ τὰ αἰσθημάτά σου τὰ λαμπρὰ καὶ τὰς ιδέας σου τὰς μεγάλας καὶ σοφάς. Ἡ ψυχὴ σου μὴ δυναμένη, φαίνεται, νὰ εὖρη ἀρχετόν ἔδαφος σοφίας ἐνταῦθα, ἀπέπτῃ πρὸς τὸν πάρισσοπον πλάστην, ἵνα σοφίας κορευθῆ. Τὸ ὠραῖον σου πρόσωπον, καλὴ κόρη, ὑπὸ τῆς γερτεείρας κἀλιπέται χρονὸς ἀψήσῃ ὑμῖν μόνον τὴν σκληρὰν τῆς ὠραϊότητος ἀνάμνησιν.

Δὲρ ζῆς πλέον νὰ βλέπῃς τὰς προσφιλεῖς τῶν τεθλιμμένων γονεῶν σου μορφὰς καὶ νὰ ἀγαθῆς «Μαμά μου, μὴ μὲ ἀφίεις μόνην, φοβοῦμαι.» Ἥσθάνεσο, δυστυχῆς, τὸ δρέπαρον τοῦ θανάτου ὑπὸ τὰς πτυχὰς φερόμενον τῆς καταστρεπτικῆς σου πόσου καὶ ἀπειλητικῆς ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν σου κρεμάμενον. Δυστυχῆς Κόρη!!!

Εἰς οὐδὲρ σὲ ὠφέλησῃ αἱ μεγάλαι τῶν γονεῶν σου προσπάθειαι. Μάταιαι ἀπέθησαν αἱ μέλειαι σου, λαμπρὰ καὶ ἐπιμελής κόρη καὶ ἐπέπρωτο ἀκαρποὶ ἐκ τῆς οἰκογενείας σου νὰ ἐξαλειφθῶσι. Ἀπέπτῃ, ἀψήσασῃ τὴν πικρίαν καὶ τὴν λήπην εἰς τοὺς πολυληθεῖς θαναμαστάς σου.

Ἐγέρθητι, εἰ δυνατόν, καὶ ἐπὶ σιγγιμῆν μόνον, ἀγαθὴ κόρη, νὰ ἰδῇς τὴν ἀπαρηγόρητον μῆτέρα σου καὶ τὴν γραιὴν γιὰ τὴν σῶσιν σου, ἦτις δὲν θὰ ἀνθίξῃ εἰς τὴν ἀπόδειαν τῆς λατρευτικῆς κατόχου τοῦ ὀνόματός τῆς. Ἐγέρθητι νὰ ἀσπαοθῆς τὸ μικρὸν σου ἀγγελοῦδι, τὴν Ἀρτιγόνην σου... Σῆκω, ἀγαπητή μου νὰ ἀτερίσῃς καὶ συμβουλεύσῃς τὰ μικρὰ σου ἀδελφά, τὰ δυστυχῆ, ἀτινα ἀπέλεσαν τὴν πρότην τῶν καὶ μεγαλειότεραν ἀδελφὴν. Σῆκω, νὰ ἰδῇς τοὺς τεθλιμμένους συγγενεῖς σου, εὐαίσθητος καρδιά, οἵτινες ρομιζοῦσιν ἀκόμη ὅτι θὰ σὲ ἰδῶσι καὶ θὰ ἀκοδοσῶν τὴν μαγευτικὴν σου γλώσσαν. Σῆκω, νὰ ἰδῇς τὰ λαμπρὰ τῶν χειρῶν σου ἔργα, ἐπιμελής μαθητρία, ἀτινα ὡς ἀνάμνησιν ἀψήσῃς εἰς τὴν ἀπαρηγόρητον μῆτέρα σου.

Φεῦ! Μάταιαι αἱ παρακλήσεις μου ἀποβαίνουσι, ἀγαπητή μου. Ἡ βουλή τοῦ πλάστου δὲν μεταβάλλεται καὶ ἡ χθών δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἐνέργειαν τῶν λαμπρῶν σου ὀφθαλμῶν. Απομένει μόνον εἰς ἡμᾶς, λατρευτὴ μου Κατινίτσα, ἢ ἀνάμνησις τῶν ἀρετῶν σου. Ἐν ὅμως θὰ σοὶ ζήτησω, ἀγία ψυχῇ. «Παρακάλεσον τὸν ὑψιστον, ἀγγελοῦδι μου, νὰ στειλῇ ὀλίγον βάλσαμον εἰς τοὺς τραυβέτας γονεῖς σου.»

Θρασύβουλος Σ. Βηλαϊδῆς

Εἰς τὸν νεκρὸν ἀγγεalon

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΝ ΒΑΗΣΙΑΔΟΥ

Ἐδῶ ἀνθοῦσαι, ἐλαμπες ὁδὸν κάτασπον λουλοῦδι με γέλοιο εἰς τὰ χεῖλη, Πρὸς τὴν λοιπὸν, τὴν ἐφρυγες λευκὸν μᾶς ἀγγελοῦδι, λέγε λοιπὸν, ὀμίλει.

Τὰ χεῖλη σου τὴν ἐκλεισες τὴν ἀλλαξες τὸ χεῶμα καὶ ἄνοιξες τὰ φτερά; Ἐπὸ τὸν κόσμον ἔδυσες καὶ ἐπόδησες τὸ χεῶμα, γιὰτὶ νύφη νεκρά;

Στὸν κρεθὸ τάφο ἐγυρες καὶ παραπονεμένη εἶν ἡ νεκρὰ μορφή σου! Ἄγγελος τώρα πᾶ ἔγυρες μὴ μένεις λυπημένη, γύρε γλυκὰ, κοιμήσου...

Καὶ νύρχεισαι τὸ βράδν στὴν πρώτη σου φωνῆ καὶ με γλυκὰ χαμόγελα στὸ μαῦρον τὸ σκοτάδι φέρνε παρηγοριά.

Ἄνδρας Φ. Π.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΛΑΠΡΩΠ

Κωμωδία εις 3 σκηνάς, εκ της 'Αγγλικής φιλολογίας (Συνέχεια και τέλος)

ΑΦΟΛ. 'Αλλά παρακαλώ, θά ήδυνάμην να είδα την δεσποινίδα επί ὀλίγα λεπτά τώρα; — Θά ήθελον να δοκιμάσω ὀλίγον τὸν χαρακτήρα της.

ΜΑΛ. Διατί, δὲν ἤξεύρω — φοβούμαι ὅτι δὲν εἶνε ἔτοιμος διὰ τοιαύτην ἐπίσκεψιν. Πρέπει να τηρή τις λεπτότητα τινὰ εἰς τὰ ζητήματα ταῦτα.

ΑΦΟΛ. 'Ὁ Θεὸς! δὲν τὴν μέλει δι' ἐμέ — εἰπέ της μόνον Βεβερλί.

ΑΛΛ. Κύριε τί εἶπες περὶ τοῦ Βεβερλί;

ΑΦΟΛ. 'Ὁ! θά ἐπρότεινα νὰ τῆ ἐλέγχετε, χάριν ἀστειότητος, ὅτι τὴν ζητεῖ ὁ Βεβερλί. θά κατηγήρετο τότε πολὺ ταχέως — χὰ! χὰ! χὰ!

ΜΑΛ. Θά τῆς ἤξιζε γὰ κιλὰ τὸ παλγίνιον τοῦτο 'Αυδία, ἔλα εἰδὼ κάτω — 'Ἐλα κάτω, λοιπόν, 'Αυδία!

ΑΦΟΛ. Χὰ! χὰ! χὰ! δὲν ἔρχεται.

ΜΑΛ. 'Ἡ κετεργάρα δὲν ἀκούει. Καλὰ, θά ὑπάγω νὰ τῆ εἶπω ἀμέσως ποῖος εἶνε κάτω — θά τῆ ἀναγγείλω ὅτι ὁ λοχαγὸς 'Αφολιουτ ἦλθε καὶ τὴν περιμένει. Θά τὴν κίωω δὲ νὰ φερθῆ ὡς ἐρμόζει εἰς νεαρὰν γυναῖκα.

ΑΦΟΛ. 'Ὅπως θέλητε, κυρία.

ΜΑΛ. 'Ἐπὶ τοῦ παρόντος λοχαγεῖ, δούλος σας, 'Αχ! Δὲν ἀπέκαμες ἀκόμη γελάω, ναί — τοῦτο διασώζει της προσοχῆς μου, ναί, ναί! χὰ! χὰ! χὰ! ('Ἐξέρχεται).

ΑΦΟΛ. Χὰ! χὰ! χὰ! θά ἐνόμιζε κανεὶς τώρα ὅτι θά ήδυνάμην νὰ φανῶ ὅποιος εἶμαι, καὶ νὰ ἐπιτύχω τοῦ σκοποῦ μου μετ' ἀσφαλείας ἀλλ' ἡ 'Αυδία εἶνε τόσον ἰδιοτρόπος, ὥστε εἴαν ἐξῆγον τῆς ἀπάτης, πιθανῶς θά τὴν ἔχανον. Θά ἴδω, εἴαν μὲ γνωρίζῃ.

(Περιπατεῖ κατὰ μέρος, καὶ φαίνεται ἐνησχολημένος εἰς τὸ νὰ παρατηρῆ τὰς εἰκόνας.)

(Εἰσέρχεται ἡ 'Αυδία).

ΑΥΔΙΑ. Τί μέλλω τώρα νὰ ἴδω! τίποτε βεβαίως δὲν θά ἦναι φοβερώτερον ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι τις ὑποχρεωμένος νὰ προσέχῃ εἰς ἀηδεῖς προτάσεις περὶ γάμου, ἐκ μέρους προσώπου, τὸ ὅποιον δὲν τ' ἀγαπᾷ.

'Ἠκουσα κόρας νὰ καταδιώκωνται ὡς ἐγώ, αἰτινες ἐπεκαλέστησαν χάριν τοῦ προσφιλοῦς των ἐραστοῦ τὴν μεγαλοφυλίαν τοῦ ἀντεραστοῦ του. ἄς ὑποθέσω, ὅτι καὶ ἐγώ θά τὸ ἐδοκίμαζον—ἴδου ὁ μισητὸς ἀντεραστής — καὶ εἶνε μάλιστα ἀξιωματικὸς!—ἀλλ' ὦ! πόσον διαφέρει ἀπὸ τὸν Βεβερλί! 'Απορῶ πῶς δὲν μοι ἀπαιτεῖται τὸν λόγον — φαίνεται ἀληθῶς πολὺ ὀλίγορας ἐραστής!—δὴλας ἀτάραχος 'στη τιμὴν μου!—Θά ἠμιλήσω πρῶτη—Κύριε 'Αφολιουτ. (Στρέφεται ὀπίσω).

ΑΦΟΛ. Κυρία!

ΑΥΔΙΑ. 'Ὁ θεὸς μου! Βεβερλί!

ΑΦΟΛ. Σούτ! σούτ, ψυχὴ μου! σιγά! μὴν ἐκπλήττησαι!

ΑΥΔΙΑ. Εἶμαι τόσον ἐκπληγμένη! καὶ τόσον τρομασμένη! καὶ τόσον ὑπερϋπερηχριστημένη!—δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! πῶς ἦλθεσ εἰς;

ΑΦΟΛ. 'Ἐν συντόμῳ, ἠπάτησα τὴν θεῖαν σου—Μ' ἐπληροφόρησαν ὅτι ὁ νέος μου ἀντεραστής ἐμελλε νὰ σᾶς ἐπισκεφθῆ ἀπόψε καὶ κατορθώσας νὰ τὸν ἀπομακρύνω, ἐπέρασα διὰ λοχαγὸς 'Αφολιουτ.

ΑΥΔΙΑ. Πόσον θελκτικὸν! 'Αληθῶς; αὐτὴ σ' ἐκλαμβάνει ἀντὶ τοῦ νέου 'Αφολιουτ.

ΑΦΟΛ. 'Ὁ, εἶνε πεπεισμένη περὶ τοῦτου.

ΑΥΔΙΑ. Χὰ! χὰ! χὰ! Δὲν δύναμαι νὰ κρατησῶ τὰ γέλοια, ὅταν σκέπτομαι πόσον αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔχασε τὴν νοημοσύνην της.

ΑΦΟΛ. 'Αλλὰ παίξομεν μετὰ τὰς πολυτίμους στιγμὰς μας — τοιαύτη ευκαιρία δύναται νὰ μὴ μᾶς παρουσιασθῆ πλέον. ἄφησε λοιπὸν τώρα νὰ θερμοπαράλλω τὸν Θεόν, ὅπως ὄριστ' ἔχον χρόνον, καθ' ὃν θά σὲ ἐλευθερώσω ἀπὸ ἀναξιοπορεπῆ καταδιώξεϊν, καὶ συνηγορήσω διὰ τὴν ἀνταμοιβήν μου μετὰ δικαιοματικῆν ζέσιν.

ΑΥΔΙΑ. Συγκατατίθεσαι λοιπὸν, Βεβερλί, νὰ μετὰ παρῆς χωρὶς προῖκα;

ΑΦΟΛ. 'Ὁ, ἔλθε πρός με — πλουσία μόνον εἰς ἐρασμιότητα! Μὴ μοῦ φέρῃς καθόλου προῖκα, ἀλλὰ δός μοι τὴν καρδίαν σου, ἀφιέρωσον εἰς ἐμὲ τὸν ἔρωτά σου — διότι καλῶς γνωρίζεις, ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη προῖξ, εἰς ἣν ὁ πτωχὸς σου Βεβερλί δύναται ν' ἀνταποκριθῆ.

ΑΥΔΙΑ. Πόσον πιστικὸν εἶνε οἱ λόγοι σου! — πόσον θελκτικὴ ἡ πενία νὰ εἶμαι μαζί σου! (Κατ' ἰδίαν)

ΑΦΟΛ. 'Αχ, ψυχὴ μου, τί ζήτησιν λοιπὸν τοῦ θά περῶσμεν! 'Ὁ ἔρωτος θά εἶνε τὸ εἰδωλον καὶ ἡ προστασία μας! θά τὸν λατρεύομεν μετὰ μοναστικὴν αὐστηρότητα, ἐξομῶντες πᾶν κοσμικὸν παίγνιον, διὰ νὰ συγκεντρώσωμεν ἐκεῖ πᾶσα. σκέψιν μας καὶ πρᾶξιν. Σερμηνούμενοι ἐπὶ δυστυχίᾳ, θ' ἀπολαύσωμεν τὰ λείψανα τοῦ πλοῦτος ἐνώ τὸ παρακεείμενον σκότος τῆς ἐναντιότητος τῆς τύχης θά κάμνη τὴν φλόγα τοῦ ἀγνοῦ μας ἕωτος νὰ φαῖνται διπλασίως λαμπρά. Μὰ τὸν Θεόν! θά ἐσπατάλων ἀφειδῶς ὅλα τ' ἀγαθὰ τῆς τύχης, διὰ ν' ἀπολαύσω τὴν στιγμήν καθ' ἣν θά ήδυνάμην νὰ ἐναγκαλισθῶ τὴν 'Αυδιάν μου, ἀναφωνῶν ὅτι ὁ κόσμος δὲν μειδιᾷ, εἰς ἐμὲ ἢ δι' αὐτὴν. (Τὴν ἐναγκαλιζεται)

ΑΥΔΙΑ. Εἰμποροῦσα τώρα νὰ πετάξω μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀντίποδας! ἀλλ' ἡ καταδιώξις μου δὲν ἔφθασεν ἀκόμη εἰς κρίσιμον στιγμήν.

(Εἰσέρχεται ἕκ νέου ἡ κυρία Μαλαπρῶπ, καὶ ἀκροᾶται.)

ΜΑΛ. 'Ανοπομονῶ νὰ μάθω, πῶς φέρεται αὐτὴ ἡ κατεργάρα. (Κατ' ἰδίαν)

ΑΦΟΛ. Τόσον σκεπτικὴ, 'Αυδία! ἡλλατώθη λοιπὸν ὁ ζῆλος σου;

ΜΑΛ. 'Ἠλαττώθῃ ὁ ζῆλος! τὸν ἔρωτεύθῃ, νομίζω. (Κατ' ἰδίαν)

ΑΥΔΙΑ. 'Ὁχι, οὐδέποτε ἐφ' ὅσον ζῶ.

ΜΑΛ. Δύστροπος διαβολάκος! θά εἶνε ἐρωτευμένη καθ' ὅλον τὸν βίον — δὲν εἶνε ἔτσι;

ΑΥΔΙΑ. Μὴ νομίσης, ὅτι δίδω καμμίαν σημασίαν εἰς τὰς οὐτιδανὰς ἀπειλάς τῆς κωμικῆς μου θείας.

ΜΑΛ. Εὐπειθέστατα, εἰς τὴν τιμὴν μου! (Κατ' ἰδίαν)

ΑΥΔΙΑ. 'Ας ἐκλέξῃ τὸν λοχαγὸν 'Αφολιουτ, ἀλλ' ὁ Βεβερλί εἶνε ἐμὸς.

ΜΑΛ. 'Ἐξεπλάγην ἐπὶ τῇ διαβεβαίωσιν της! αὐτὸ ἀξίζει διὰ τὸν ἐαυτὸν του! (Κατ' ἰδίαν.)

ΑΦΟΛ. 'Ας ἐνισχύσω τὴν ἰκεσίαν μου. (Γονατίζει)

ΜΑΛ. (Κατ' ἰδίαν). Ναί, δυστυχὴ νεανία! — γονατισμένος νὰ ζητῆς οἶκτον! — Δὲν δύναμαι νὰ κρατηθῶ πλέον.—(Προχωροῦσα). Διατί, ἀθλία! 'Ἠκουσα τί εἶπες, καθότι σὲ παραμόνευα.

ΑΦΟΛ. 'Ὁ, νὰ τὴν πάρ' ἡ ὀργή! (Κατ' ἰδίαν)

Μ.Α. Λοχαγὲ 'Αφολιουτ, δὲν γνωρίζω, πῶς νὰ ἐξηγήσω τὴν προσβλητικὴν της ἀγροικίαν.

ΑΦΟΛ. (Οὔτω τὸ πᾶν εἶνε ἀσφαλὲς, νομίζω.—(Μεγαλοφώνως). 'Ἐλπίζω, κυρία, ὅτι ὁ χρόνος θά φέρῃ τὴν νεαρὰν γυναῖκα εἰς —

ΜΑΛ. 'Ὁ, δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζῃ τις τίποτε ἀπὸ αὐτὴν! εἶνε τόσον πεισματῶδης, ὅσον ἀλληγορία ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Νείλου!

ΑΥΔΙΑ. Καλὰ, κυρία, διὰ τί με κατηγορεῖς τώρα.

ΜΑΛ. Διατί, ἀναίσχυτος ἀποστάτης — δὲν εἶπες ἰνώπιόν τοῦ κυρίου τοῦτου, ὅτι ἡγάπας ἄλλον καλλιτέρα; — δὲν εἶπες ὅτι δὲν θά ἦσο ποτὲ ἰδική του;

ΑΥΔΙΑ. 'Ὁχι κυρία, — Δὲν τὸ εἶπον.

ΜΑΛ. Κύριε ἐλέησον! 'Ὅποια προπέτεται! 'Αυδία, 'Αυδία, ἔκπερε νὰ γνωρίζῃς ὅτι τὸ ψεύδεσθαι δὲν ἀρμόζει εἰς νεαρὰν γυναῖκα! — Δὲν ἐκαυχᾶσο, ὅτι ὁ Βεβερλί, ὁ ἀγύρτης ἐκεῖνος ὁ Βεβερλί, κατεῖχε τὴν καρδίαν σου; — Εἰπέ μοι το, λοιπόν.

ΑΥΔΙΑ. Εἶνε ἀληθές, κυρία, καὶ οὐδεὶς ἀπὸ τὸν Βεβερλί.—

ΜΑΛ. Στάσου! — στάσου, διαβεβαίωσιν! — δὲν θά φκνῆς τόσον ἀγροϊκος.

ΑΦΟΛ. 'Ὁχι, παρακαλῶ, κυρία, Μαλαπρῶπ, μὴ σταματήσῃτε τὴν ὁμιλίαν τῆς δεσποινίδος: μ' εὐχαριστεῖ πολὺ νὰ ὁμιλῆ οὕτω — τοῦτο δὲν με πειράζει οὐδέ κατ' ἐλάχιστον, σᾶς βεβαίω.

ΜΑΛ. Εἶσαι πολὺ κηλός, λοχαγέ—λίαν εὐγενὴς καὶ ὑπομονητικὸς — ἀλλ' ἔλθε μετ' ἐμοῦ, δεσποινίς. — Νὰ σὲ ἴδωμεν πάλιν, ἐντὸς ὀλίγου, λοχαγέ — ἐνθυμῶ ὅτι ἀπεφασίσαμεν.

ΑΦΟΛ. Θά τὸ ἐνθυμηθῶ, Κυρία.

ΜΑΛ. 'Ἐλθε, ἀποχαιρέτησον τὸν Κύριον.

ΑΥΔΙΑ. 'Ὁ Θεὸς νὰ σοὶ δῶν πᾶν ἀγαθὸν Βεβερλί μου, περὶλημμένε μου Βεβερλί —

ΜΑΛ. Πανοῦργος! μὴ ξαναεἴπῃς αὐτὸν τὸν λόγον! — προχώρηε, προχώρηε.

(Ἐξέρχονται κατ' ἰδίαν. 'Ὁ Λοχαγὸς 'Αφολιουτ ἀπτόμενος τῆς χειρὸς τῆς 'Αυδίας — 'Ἡ Κε Μαλαπρῶπ ἐμτοδίζουσα αὐτὴν νὰ ὁμιλήσῃ).

ΣΚΗΝΗ Γ'

('Ἡ κυρία Μαλαπρῶπ καὶ ἡ 'Αυδία)

ΜΑΛ. Διατί, ἀθλία μικροπίστη! — εἰπέ μοι εἰς τί δύνασαι νὰ τῶ ἐναντιωθῆς; Δὲν εἶναι ὡραίος ἄνθρωπος; εὐγενὴς; συμπαθητικὸς;

ΑΥΔΙΑ. [Κατ' ἰδίαν]. 'Ὅλιγον σκέπτεται, ὅποιον ἐπαινεῖ! — [Μεγαλοφώνως]. Λοιπὸν εἶναι ὁ Βεβερλί, Κυρία.

ΜΑΛ. 'Ὁχι! ὁ Λοχαγὸς 'Αφολιουτ εἶναι πράγματι σωτὸς gentleman!

ΑΥΔΙΑ. Ναί, ὁ Λοχαγὸς 'Αφολιουτ, τὸν ὅποιον εἶδετε. (Κατ' ἰδίαν).

ΜΑΛ. Εἶναι λοιπὸν τόσον καλῶς ἀναθεθραμμένος. — τόσον πρόθυμος, καὶ τόσον κέλαξ! — δύναται κάποιος νὰ εἴπῃ πολλὰ δι' αὐτὸν καὶ μάλιστα εἰς τόσον ἐκφραστικῆν γλῶσσαν! 'Ἡ φυσιογνωμία του εἶναι τόσον γραμματικὴ! 'Ἡ παρουσία του τόσον ἔλκυστική!

ΑΥΔΙΑ. Πόσον θά συγχιισθῆ, εὐθὺς ὡς ἀνακαλύψῃ τὸ λάθος της!

(Κατ' ἰδίαν).

(Εἰσέρχεται ὁ ὑπηρετῆς)

ΥΠΗΡ. 'Ὁ Κύριος 'Αντώνιος καὶ ὁ Λοχαγὸς 'Αφολιουτ περιμένουν κάτω, Κυρία.

ΜΑΛ. Εἰπέ τους ν' αναβοῦν. — ('Ἐξέρχεται ὁ ὑπηρετῆς). Τώρα, 'Αυδία, ἀπαίτῳ νὰ φερθῆς, ὡς ἀρμόζει εἰς νέαν γυναῖκα. Δείξον τὴν καλὴν σου ἀνατροφὴν, τούτ' ἀξιῶσιν, ἀν καὶ ἠμέλησας τὸ καθήκον σου.

ΑΥΔΙΑ. Κυρία, σᾶς εἶπον τὴν ἀπόφασίν μου! —

'Ὁχι μόνον δὲν θά τὸν ἐνθαρρύνω, ἀλλ' οὔτε καὶ θά τῶ ὁμιλήσῃ, οὔτε θά τὸν κυτάξω.

(Ἐπαλώνεται εἰς καρτέλαν, μετὰ τὸ πρόσωπόν της πρὸς τὴν θύραν ἔνῳ εἰσέρχεται ὁ Κύριος 'Αντώνιος 'Αφολιουτ καὶ ὁ Λοχαγὸς 'Αφολιουτ).

ΑΝΤ. 'Ἐδῶ εἴμεθα, Κε Μαλαπρῶπ, πῶς τὰ περάσες! — μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἔφερα τὸν ἄνθρωπον τοῦτον. — Δὲν ἤξεύρω τί ἔχει, ἀλλ' εἴαν δὲν τὸν ἐκράτουν διὰ τῆς βίας, θά μ' ἀφινεν εἰς τὰ κρῦα.

ΜΑΛ. Ταράττεσθε μεγάλως, Κύριε 'Αντώνιε. δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. 'Ἐντρέπομαι διὰ τοῦτο! — (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν 'Αυδιάν.) 'Αυδία, 'Αυδία, σῆχω, σὲ παρακαλῶ! — πρόσφερε τὰ σέβη σου!

ΑΝΤ. 'Ἐλπίζω, κυρία, ἡ Δεσποινίς 'Ανγκούις νὰ ἐσυλλογίσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ Κυρίου τοῦτου, τὴν πρὸς τὴν θεῖαν της ὑποχρέωσιν διὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ τὸ συμπεθερίο. — (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὸν Λοχαγὸν 'Αφολιουτ.) 'Ἐώρα, 'Ιάκωβε, ὁμιλήσῃ της.

ΑΦΟΛ. (Κατ' ἰδίαν.) Τί διάβολο νὰ κάμω! — (Κατ' ἰδίαν εἰς τὸν Κύριον 'Αντώνιον). Βλέπετε, κύριε, οὔτε καὶ θά με κυτάξῃ, ἐν ὄσῳ σᾶς εἶσθε ἐδῶ. 'Ἠξεύρα, ὅτι δὲν θά με ἐκύταξε! Σᾶς τὸ εἶπον! Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, ἀφήσατέ μας μόνους!

(Φαίνεται νὰ φιλονεικῆ μετὰ τὸν πατρός του).

ΑΥΔΙΑ. (Κατ' ἰδίαν.) 'Απορῶ πῶς δὲν ἤκουσα ἀκόμη τὴν φωνὴν τῆς θείας μου! Βεβαίως δὲν θά τὸν ἐκύταξε! — ἴσως αἱ στρατιωτικαὶ των στολαὶ νὰ ὁμοιάζουν, ἀν καὶ αὐτὴ εἶναι ὀλίγον στραβή.

ΑΝΤ. Σᾶς λέγω, Κύριε, δὲν θά τὸ κουνήσω ἀπ' ἐδῶ!

ΜΑΛ. Μετὰ λύπης σοὶ λέγω, κύριε 'Αντώνιε, ὅτι ἡ ἐπιρροή μου ἐπὶ τῆς ἀνεψίας μου εἶναι πολὺ μικρά. — (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν 'Αυδιάν). Γύρισε, 'Αυδία: ἐντρέπομαι διὰ λογαριασμόν σου!

ΑΝΤ. Εἰμπορῶ νὰ ἐλπίζω, ὅτι ἡ Δεσποινίς 'Ανγκούις θά φανερώσῃ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἀποστρέφεται τὸν υἱὸν μου! — (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὸν Λοχαγὸν 'Αφολιουτ). Διατί δὲν ἀρχίζεις, 'Ιάκωβε; — 'Ὁμίλει, βλάκα, ὁμίλει!

ΜΑΛ. Εἶναι ἀδύνατον, κύριε 'Αντώνιε, κατὶ θά ἔχῃ αὐτὴ. Δὲν λέγει ὅμως τί ἔχει. — (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν 'Αυδιάν). 'Αποκρίθητι, κατεργάρα! διατί δὲν ἀποκρίνεσαι;

ΑΝΤ. (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὸν Λοχαγὸν 'Αφολιουτ). Νὰ σὲ πάρ' ἡ ὀργή! μικρὸ διατί δὲν ὁμιλεῖς;

ΑΥΔΙΑ. (Κατ' ἰδίαν) Νομίζω ὅτι ὁ ἐραστής μου φαίνεται τόσον ὀλίγον διαθεθεμένος διὰ συνομιλίαν, ὅσον ἐγώ. — Τί στραβὴ ποῦ εἶναι ἡ θεία μου;

ΑΦΟΛ. 'Ε! 'Ε! κυρία, — εἰ! — (Προσπαθεῖ νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ ἔπειτα ἐπιστρέφει πρὸς τὸν κύριον 'Αντώνιον). Μὰ τὴν πίστιν μου! κύριε, εἶμαι τόσον συγκεχυμένος! καὶ τόσον-τόσον ἀμιλήτος! — Σᾶς εἶπον, ὅτι θά ἤμην οὔτω, κύριε. — Τὸ ἐγνώριζον. — Ὁ — ὁ — τρόμος τοῦ πάθους μου, τοῦ ψυχικοῦ, καθ' ὄλοκληρίαν με κάμνει νὰ τὰ χάσω.

ΑΝΤ. 'Αλλὰ δὲν σοὺ παίρνει τὴν ὁμιλίαν σου, ἀνόητε, εἰ; — Πλησιάσε τὴν καὶ ὁμιλήσῃ της ἀμέσως!

(Ὁ Λοχαγὸς 'Αφολιουτ νεύει τῇ κυρίᾳ Μαλαπρῶπ νὰ τοὺς ἀφήσῃ μόνους).

ΜΑΛ. Κύριε 'Αντώνιε, νὰ τοὺς ἀφήσωμεν μόνους! — (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὴν 'Αυδιάν) 'Αχ! σὺ πεισματάρα, πανοῦργα!

ΑΝΤ. 'Ὁχι ἀκόμη, κυρία, ὀχι ἀκόμη! — (Κατ' ἰδίαν πρὸς τὸν Λοχαγὸν 'Αφολιουτ). Τί διάβολον ἔχεις; ἀνοιξε τὸ στόμα σου, λοιπόν, ἢ θά...

ΑΦΟΛ. (Κατ' ἰδίαν). Τώρα, Θεέ μου, κάμε τὴν νὰ ἦναι τόσον μελαγχολικὴ, ὥστε νὰ μὴ κυτάξῃ πῆριξ! — Πρέπει ν' ἀλλάξῃ τὴν φωνὴν μου, νὰ προσποιηθῶ. — (Πλησιάζει τὴν 'Αυδιάν καὶ ὁμιλεῖ σιγανῶς καὶ βραχνῶς). Δὲν καταδέχεται Δεσποινίς 'Ανγκούις ν'

ακούσης λόγους εξερχομένους ἐξ ἀληθῶς ἀγαπῶσης σε καρδίας; ἔ;

ΑΝΤ. Τί διάβολον ἔχει αὐτός ὁ ἄνθρωπος! Διαιτί δὲν ὁμιλεῖς μεγαλοφῶνως; — μὴ στέκεσαι κρῶζων ὡς βέτραχος προσβεβλημένος ἐκ συνάγχης!

ΑΦΟΛ. Ὁ — ὁ — ὑπερβολικός μου — φόβος, καὶ — ἡ — ἡ — σεμνότης μου — μου, κυριολεκτικῶς μὲ πνίγουσι!

ΑΝΤ. Ἄχ! ἡ σεμνότης σου πάλιν! Ἰάκωβε, εἴν δὲν ὁμιλήσης ἀμέσως μεγαλοφῶνως καὶ κα ἀρῶς, θὰ με κἀνης νὰ θυμῶσω! Κυρία Μαλαπαρόπ, θὰ ἐπεθύμουν ὅπως καὶ ἡ Δεσποινίς μᾶς ὁμιλήσῃ.

(Ἡ Κυρία Μαλαπαρόπ φαίνεται ἐπιπλήττουσα τὴν Λυδίαν).

ΑΦΟΛ. (Κατ' ἰδίαν). Τὸ πᾶν λοιπὸν θὰ φανερωθῇ, καθὼς βλέπω! — (Πλησιάζει τὴν Λυδίαν καὶ τῇ ὁμιλεῖ χαμηλῇ τῇ φωνῇ). Μὴ ἐκπλήττεσαι, Λυδία μου, καταπνίξον πάσαν ἐκπλήξιν ἐπὶ τοῦ παρόντος.

ΛΥΔ. (Κατ' ἰδίαν). Θεέ μου! ἡ φωνὴ τοῦ Βεβερλί! Δὲν εἶναι δυνατόν βεβαίως νὰ ἡπάτησε καὶ τὸν κύριον Ἀντωνίον; — (παρατηρεῖ περὶ βαθυμῶν καὶ εἶτα ἀναφωνεῖ). Εἶνε τοῦτο δυνατόν! — Βεβερλί μου! — πῶς ἔγινε τοῦτο; — Βεβερλί μου!

ΑΦΟΛ. Ἄχ! τὸ πᾶν ἐτελείωσε.

ΑΝΤ. Βεβερλί! — τὸν διάβολον! — Βεβερλί! — Τί ἄρα γὰρ νὰ θέλῃ νὰ εἶπῃ ἡ κόρη; — Αὐτὸς εἶναι ὁ υἱός μου, Ἰάκωβος Ἀφολλίου.

ΜΑΛ. Ἐντροπή σου, παιούργα! ἐντροπή σου! τὸσον πολὺ σκέπτεσαι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. ὥστε νομίζεις, ὅτι πάντοτε τὸν βλέπεις! — Ζήτησον ἀμέσως συγγνώμην ἀπὸ τὸν Λοχαγὸν κ. Ἀφολλίου.

ΛΥΔ. Δὲν βλέπω ἐδῶ κανένα Λοχαγὸν Ἀφολλίου, ἀλλὰ τὸν πεφιλημένον μου Βεβερλί!

ΑΝΤ. Νὰ παρ' ἡ ὄργη! ἡ κόρη αὕτη ἐτραλλάθῃ! — Ἔχασαν ἀληθῶς τὸν νοῦν τῆς ἀπὸ τὴν πολλὴν μελέτην.

ΜΑΛ. Εἰς τὴν συνειδήσιν μου, νομίζω ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα! — Ποῖον ἐννοεῖς με τὸν Βεβερλί, ἀνόητη; — Εἶδες τὸν Λοχαγὸν κ. Ἀφολλίου; — αὐτὸς εἶναι ὁ μέλλων σύζυγός σου.

ΛΥΔ. Με δὴν τὴν ψυχὴν μου, Κυρία εἰμπορῶ ν' ἀρνηθῶ τὸν Βεβερλί μου;

ΑΝΤ. Ὄ! εἶναι θεόττελλη ἡ ἀθλία! — ἡ μήπως αὐτὸς ἄνθρωπος μᾶς ἡπάτησεν ἀπηνῶς! — Ἐλα ἐδῶ, σὺ ἀκατανόητε, ποῖος διάβολος εἶσαι;

ΑΦΟΛ. Μὰ τὴν πίστι μου, Κύριε, δὲν εἰξεύρω καὶ ἐγὼ καλὰ-καλὰ ποῖος εἶμαι; ἀλλὰ θὰ προσπαθῶ νὰ τὸ ἐνθυμηθῶ.

ΑΝΤ. Εἶσαι ὁ υἱός μου, ναὶ ἡ ὄχι; — ἀποκρίθητι διὰ τὴν μητέρα σου. βρωμερὲ, ἀφοῦ δὲν σὲ μέλλει δι' ἐμε καὶ τὸσον.

ΜΑΛ. Ναὶ Κύριε, ποῖος εἶσαι; Διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ Θεοῦ! ἀρχίζω νὰ ὑποπτέωμαι!

ΑΦΟΛ. (Μεγαλοφῶνως). Κύριε Ἀντωνίε, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν, εἶμαι ὁ υἱός τῆς συζύγου σου καὶ πιστεῦω εὐλικρινῶς ὅτι εἶμαι ἰδικός σου, ὡς τὸ καθήκον μου πάντοτε τ' ἀπέδειξε. — Κυρία Μαλαπαρόπ, πάντοτε σὰς θαυμάζω διὰ τὰ σπάνια προτερήματά σου, καὶ θὰ σεμνῶμαι βεβαίως ἐάν νυμφευθῶ τὴν ἀξιόραστον ἀνεψιά σου. — Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶπω εἰς τὴν Λυδίαν μου, ὅτι ἐγὼ, γνωρίζω τὴν μοναδικὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ χαρακτήρος τῆς, προσέλαβον τὴν θέσιν ἐκείνου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Βεβερλί, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμειυσεν ὡς δοκιμασία τοῦ πλέον ἀπροσωπολήπτου ἔρωτος, ὃν τώρα ἐλπίζω ν' ἀπολαύσωμεν ὑπὸ μορφὴν μᾶλλον ὑψηλὴν καὶ εὐπρεπῆ!

ΛΥΔ. Ἄ, ἔτσι; τότε δὲν θὰ ὑπέρχῃ πλέον ἀνάγκη ἐρωτικῆς ἀπαγωγῆς!

ΜΑΛ. Ὄ! Κύριε Ἀντωνίε! ἡ νέα αὕτη ἐκμιστή-ρευσις διαφωτίζει τὴν ὑπέθεσιν! — ἔ! — πῶς! τί λοι-

πὸν! Λοχαγέ, σὺ ἔγραψες ἐκείνας τὰς ἐπιστολάς; Τί λέγεις; πρέπει τότε νὰ σ' εὐχαριστήσω διὰ τὰ κοσμικὰ ἐκεῖνα ἐπίθετα τὸ δηλητηριώδες πα-λαιοκοῦσαλο. — ἔ! ἔ! τί λέγεις;

ΑΦΟΛ. Ἀγαπητὴ κυρία! ἡ σεμνότης μου θὰ κουρασθῇ ἐπὶ τέλους!

ΑΝΤ. Ἐλθέ, ἔλθέ, κυρία Μαλαπαρόπ, πρέπει νὰ λησιμονήσωμεν καὶ νὰ συγγορήσωμεν — βίος παραδόξων! — τὰ πράγματα ἔλαβον τόσῃν καλὴν τροπὴν αἰφνιδίως, ὥστε εἰμπορῶ νὰ εἶπω, ὅτι εἶμαι λίαν εὐχαριστημένος καὶ ικανοποιημένος — ικανοποιημένος — ἔ! κυρία Μαλαπαρόπ! πῶς σοῦ φαίνεται;

ΜΑΛ. Κακά, κύ.ιε Ἀντωνίε, καλὰ, ἀφ' οὗ τὸ ἐπιθυμῶ, ὡς ρίψωμεν εἰς λήθην τὸ παρελθόν! — καὶ ὡς ἀναπολοῦμεν, διαβλέποντες δι' αὐτοὺς χρυσᾶ ὄνειρα εἰς τὸ μέλλον.

Παῖροι

Ἡλίας Δ. Σαλταφέρρος.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ (*)

Ὡ παῖδες τὸ βλέμμα σας στρέψατ' εὐθύς, σὲ κείνον τὸν ἡρεμὸν νέον, τὸ φῶς τῶν ἀστέρων ὄρα τὸ ὠραῖον, εἴν' εἰς ποιητῆς.

Σὲ κείνον ποῦ φαίνεται εἶν' δυστυχῆς, ὄντινα μ' εἶρον τὸ βλέμμα ἀτενίζουν, τὸν βλέπουν μὲ σέβας ὅσ' οὗτοι γνωρίζουν, εἴν' εἰς ποιητῆς.

Δὲν εἶναι ντυμένος ὡς εἰς ἔραστής, καὶ εἶναι ντυμένος μὲ ράκη ὁ τάλας, ὁ παῖδες καὶ λύπας θὰ ἐχῆ καὶ ἀλλας, εἴν' εἰς ποιητῆς.

Εἰς μία καλύθῃ κοιμάται πρηνῆς, καὶ ἐκθεμα εἶναι τοῦ ψύχους τ' ἀέρος, ἀλλ' εἶναι πλησίον πολὺ τοῦ αἰθέρος, εἴν' εἰς ποιητῆς.

Πολλάκις ὁ τάλας ἐν μέσῳ σιγῆς, δακρῶν πολλῶν καὶ νύσσης κοιμάται, ἀλλὰ ρεμβασμοὺς ἐν τούτῳ θυμάται, εἴν' εἰς ποιητῆς.

Γνωρίζει ὁ ἔρωτος ποῦ μένει γλυκὺς, καὶ π' ἡ ἀρῶν τὸ ὄσμα τῆς ψάλλει, γνωρίζει τὸ ρόδον ποῦ εὐχαρῆς θάλλει, εἴν' εἰς ποιητῆς.

Γνωρίζει σὲ ποῖον αὐτὸς εὐσταλῆς; ἀναντες μέρος συνήθως σταλάζει, γνωρίζ' ὁ ὀρίζων ὀπθὲν χαράζει, εἴν' εἰς ποιητῆς.

Ὄπότεν ἠχοῦσι χορδοὶ μουσικῆς, ἀγάλλεται τόσον ὥσεί εἶναι ἀφρων, πολλοὶ τὸν νομίζουν πῶς εἶναι παράφρων, εἴν' εἰς ποιητῆς.

Κ' ἐάν δὲν λυπῆται πῶς εἶν' δυστυχῆς, γνωρίζει κι' αὐτὸς πῶς ἄθλιος εἶναι, πτώμα καὶ ζωὸν τὸ πτώμα του εἶναι, εἴν' εἰς ποιητῆς.

Καὶ δταν ὁ θάνατος ἐλθῆ βραδύς, μοιραίως τὸ σῶμα αὐτοῦ ν' ἀναπαύσῃ, αἱ λύπαι τοῦ τότε εὐθύς θὰ ἀθεσθῶσι, τοῦ ὕψιστου πλησίον εἴν' εἰς ποιητῆς.

Βραῖλα

Ι. Α. Παρίσης

(*) Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ρωμανικοῦ Ροετιε τοῦ Ρωσέτη.

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΤΑΚΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΧΑΡΤΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΕΤΡΑΔΑΣ

Διὰ τίνος μεθόδου δυνάμεθα νὰ τακτοποιήσωμεν ἅπαντα τὰ χαρτῖα μιᾶς δέσμης παιγνιοχάρτων, κατὰ τετράδας, ἐνῶ ταῦτα εὐρίσκονται ὅλως ἀνάμικτα;

Λαμβάνετε μίαν δέσμην παιγνιοχάρτων, ἣν σκορπίζοντες ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀτάκτως τακτοποιήτε τὴν αὕτην κατὰ σειρὰν ἐπὶ τῆς χειρὸς σας ἀρχίζοντες, ἀπὸ τὸ ἕνα, ῥήγας, ντάμα, φάντης, δέκα, ἑννέα, κτλ. οὕτως ὥστε μέχρι τέλους τῆς δεσμίδος νὰ ἐξαντλήσετε αὕτην. Μετὰ ταῦτα ἀφ' οὗ κόψετε ἀπαξ ἡ δίς, καταστρώνετε ἐπὶ τῆς τραπέζης σας τὰ παιγνιοχάρτα ἀπὸ τὸ ὀπίσθιον αὐτῶν μέρος τιθέμενοι αὐτὰ, καὶ ἔπειτα τοποθετεῖτε πάλιν ἐπ' αὐτῶν ἕτερα 13 μέχρις ὅτου τελειώσῃ, ἡ δεσμὶς, δηλαδὴ νὰ εὐρίσκονται ἐπὶ ἐκάστου μέρους ἀνά τέσσαρα παιγνιοχάρτα. Τότε εἴν στρέψῃτε αὐτὰ θὰ ἴδητε, μετ' ἐκπλήξεως ὅτι ἐκάστον μέρος ἀποτελεῖται ἐκ τῶν τεσσάρων παιγνιοχάρτων τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ, ἦτοι 4 ἄσσοι, 4 ῥήγαι, 4 ντάμαι, κτλ.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΡΕΜΒΑΣΜΟΙ

Ἡ κόρη ἀνεγίνωσκεν ἀλλ' αἴφνης τὸ βιβλίον Νὰ ὀλισθήσῃ πρὸ αὐτῆς χαμαὶ τὸ παριεῖται Καὶ ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ρεμβῶδη τὸ παιδίον Ἐνῶ τὸ μέτωπον τ' ἀβρόν ἡ χεῖρ αὐτοῦ κρατεῖ.

Στιγμὴ ἁγία! ἡ στιγμὴ τοῦ πρώτου ρεμβασμοῦ τῆς Ὅτε εἰς φῶτα καὶ σκιᾶς πλανᾶται ἡ ψυχὴ Ὅτε γλαυκαὶ ἐκπτύσσονται αἱ πτέρυγες τοῦ νοῦ τῆς Καὶ οὐράνια μουσικὴ ἐν τῇ ψυχῇ ἤχη!

Στιγμὴ ὁπότε ἡ ψυχὴ ἐν οὐρανοῖς ἀλλάσσει Μ' ἀγγέλους λευκοπτέρυγας τὸν πρώτον ἀσπασμόν Στιγμὴ καθ' ἣν ὁ ὄνειρος γλυκύπνοος ἀνάσσει... Ἐὐλόγημένη ἡ στιγμὴ τῶν πρώτων ρεμβασμῶν! ...

Τὰ βλέφαρά της ἀνοικτὰ κρατοῦνται τὰ κρινώδη Κ' εἰς βλεφαρίδας μελανὰς λάμπει χρυσὴ ἀκτίς Ὅς ἡ τοῦ Φοῖβου σύννεφα χρυσοῦσα ἑρεβῶδη, Ἀλλὰ τὸ μέτωπον αὐτῆς χαράσσει σκέψις τίς;

Ἐν ἀγεινὸν μερίδιμα τὰ χεῖλη της συμπύσσει Καὶ ἀνεπαίσθητος αὐτὰ θερμαίνει στεναγμῶς, Τὸ βλέμμα της ἀναδιψᾷ τοὺς οὐρανοὺς πλήν φρίσσει Καὶ τῆς καρδίας ἀντηχεῖ πνεθίμως ὁ παλμός.

Στιγμὴ ἁγία, ἱερά, στιγμὴ μουστηριώδεις, Τὸ ἀγανὲς ἀναδιψᾷ τὴν ἀγλήν ταχάνους Καὶ βλέπει ἄστρα πλήν ὀμοῦ νεφέλας θυελλώδεις Καὶ μετὰ αἴγλης φαινής φλογώδεις κεραυνούς.

Φιλεῖ ἀγγέλους ἡ ψυχὴ ἐν μέσῳ τῶν ἀπειρῶν. Πλὴν δίδει πρῶτον κι' ὕστατον συνάμα ἀσπασμόν. Καὶ δάκρυ θὰ γεννήσωσιν αἱ πτήσεις τῶν ὄνειρων... Κατηραμένη ἡ στιγμὴ τῶν πρώτων ρεμβασμῶν! ...

Γιώργος Θωμαιδῆς

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Κύριος τις μεταβάς πρὸς ἐπίσκεψιν φίλου του, ἐκρούσε τὴν θύραν καὶ ἦλθεν ὁ ὑπηρετῆς νὰ τῷ ανοίξῃ. Εἰς τὴν ἐρώτησιν δὲ αὐτοῦ, ἂν ὁ κύριος εἶναι μέσα, ἀπήντησεν: «Ὁ κύριος δὲν δέχεται, διότι δέρνει τὴν Κυραν».

— Μαμά διατί ἔχεις εἰς τὸ μενταλιόν σου τρίχας τοῦ μπαμπᾶ.
— Διὰ νὰ τὸν ἐνθυμοῦμαι.

Διάλογος ἀνδρῶν.

— Φίλε μου εἶμαιμισοπεθαμένη.
— Βρέ ἀδελφὲ ὅλο τὸ μιᾶ εἶσαι ἐσὺ! ...

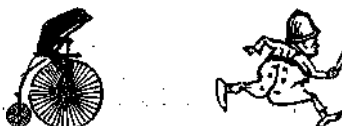
Λογικὴ ἀπάντησις.

— Τί εἶνε αὐτὰ παιδίμου, ἔφαγες ὅλα τὰ νύγια σου.
— Μαμά, διὰ νὰ μὴ γρατσουνίζομαι, ὅταν θέτω τὰ δάκτυλα εἰς τὴν μύτην μου! ...

Εἰς τὸ δικαστήριον.

— Τὸ ἐπάγγελμά σου;
— Ἐρασιτέχνης τῶν αγρῶν κύριε πρόεδρε.
— Πῶς.
— Περιποιούμαι τὴν χλόην τῶν κήπων.

Εἰς τοὺς στρατώνας.

— Λοχαγέ μου σὰς παρακαλῶ, δότε μου ἄδειαν ἐ-
ἴδου, διότι ἀπέθανεν ὁ πατὴρ μου.
— Πήγαμε ἀλλὰ διὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φοράν.
— Βέβαια λοχαγέ μου, διότι ἓνα πατέρα μόνον ἔχω.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

55. Αίνιγμα

Εἰς τὴν γῆν πάντα μ' εὐρίσκει,
εἰς τὴν θάλασσαν ποτὲ
εἰς τὴν ζώνην τῆς ἐρήμου
μ' ἔχουσιν οἱ ἀσκηταί.

56. Αίνιγμα

Ἐκ τῶν ὀπῶν τὸ σῆμας
ἔμεθα κ' ἡμεῖς μονάς·
Ἐάν δὲ μᾶς διαίρεσης
Σ' ἰσαριθμοὺς συλλαβάς
Τὰς ἡτίσεις μας θὰ εὕρῃς
Τῶν ἀνθῶνων στολισμὸν
Τὰς δ' ἑτέρας μας ἡμίσεις
Εἰς τὸν κόσμον τῶν ποτῶν

57. Γρῆφος

Η2 Δι Αι νε — Τας 6 ΔΥνΔμ1

58. Γρῆφος

Ο Τα 1 c χ Σπεβ Δή τύν 1 ΠΡαΚτ

59 Γρῆφος

ΤΩΚΑ πν1 Μα 1 ΝΕ 61

Σαδῆμα

Βασίλ. Πρωτοπαπᾶς

ΑΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

15ου ΤΕΥΧΟΥΣ

47. Μυσσοεῖς Ἰσον. Μὴ μὲ λησμονῆς

Ἐβυσσαν αὐτὸ ἡ Δίς Πηνελόπη Παπαχατζῆ ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Γεώργιος Παπαχατζῆς ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ἀνδρέας Βερίκιος ἐκ Πατρῶν ὁ κ. Ἀθανάσιος Πατρικιος ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ κ. Αὐρηλία Πρίντζη ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Ἀλέξ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν.

48. Μὴ τρέχῃς καὶ πίσης

Ἐβυσσαν αὐτὸ ἡ Δίς Πηνελόπη Παπαχατζῆ ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Γεώργιος Παπαχατζῆς ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ἀνδρέας Π. Βερίκιος ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Β. Πρωτοπαπᾶς ἐκ Σαγαϊκῶν ὁ κ. Ἀθανάσιος Πατρικιος ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ κ. Αὐρηλία Πρίντζη ἐξ Ἀθηνῶν ἡ Δίς Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Ἀλέξ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν.

49. Δυστυχῶς ἐλησημονήθη ταχίως

Ἐβυσσαν αὐτὸ ἡ Δίς Πηνελόπη Παπαχατζῆ ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ἀνδρέας Βερίκιος ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Β. Πρωτοπαπᾶς ἐκ Σαγαϊκῶν ὁ κ. Ἀθαν. Πατρικιος ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ κ. Αὐρηλία Πρίντζη ἐξ Ἀθηνῶν ἡ Δίς Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Ἀλέξ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν.

50. Ἡ Τροία καλεῖται Ἴλιον

Ἐβυσσαν αὐτὸ ἡ Δίς Πηνελόπη Παπαχατζῆ ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Β. Πρωτοπαπᾶς ἐκ Σαγαϊκῶν, ὁ κ. Ἀθαν. Πατρικιος ἐξ Ἀθηνῶν ὁ κ. Ἀνδρέας Βερίκιος ἐκ Πατρῶν, ἡ κ. Αὐρηλία Πρίντζη ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Ἀλέξ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν.

51. Τὸ σταβάζειν διαφέρει τοῦ σπουδάζειν

Ἐβυσσαν αὐτὸ ἡ Δίς Πηνελόπη Παπαχατζῆ ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Γεώργιος Παπαχατζῆς ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Ἀνδρέας Βερίκιος ἐκ Πατρῶν ὁ κ. Β. Πρωτοπαπᾶς ἐκ Σαγαϊκῶν, ἡ κ. Αὐρηλία Πρίντζη ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δίς Πολύμνια Παπαδοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Ἀλέξ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν.

Κισσοῦς

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ. Ἐξέδωκε τὸ 10ον τεύχος, περιέχον διπλοὺν πίνακα τῆς Λαρίσσης καὶ ἄρθρα ἀπὸ τοῦ «Ἐπιγένεσις μέχρι τοῦ Ἠλεκτρικοῦ μετρήσει». Ἐν τῷ τεύχει τούτῳ ἀρχεῖται ἡ δημοσίευσσις ἄρθρων ἑκτενῶν καὶ λίαν ἐνδιαφερόντων περὶ ἠλεκτρισμοῦ, γεγραμμένων ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ παρ' ἡμῶν ἠλεκτρολόγου κ. Ἐπ. Θ. Κυριακίδου. Ἐκδίδεται Μπῆκ καὶ Μπάρτ ἐν Ἀθήναις.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΔΙΑ ΜΑΘΗΤΑΣ

Φοιτητῆς τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς ἀναλαμβάνει παραδόσεις μαθημάτων ἑλληνικῶν, μαθηματικῶν κ.τ.λ. διὰ μαθητὰς ἐν γένει.

Πληροφορίαι παρ' ἡμῶν.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ἐκ τῶν κ. κ. συνδρομητῶν μας οἱ εὐαρεστούμενοι, ὅπως μᾶς στέλλωσιν, ἂν εἴνε δυνατόν, τὴν μικρὰν πρὸς ἡμᾶς ἀλληλογραφίαν τῶν δι' εἰκονογραφημένων δελταρίων τοῦ τόπου τῶν.

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ

Ἀνεγνώσθη δις ἐν ἐπίσημῳ φιλολογικῇ ὁμηγῆσει, μεταφράσθη καὶ ἐγένετο ἐπίσημος δεκτὸν ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ, ὡς τοῦτο ἀνεκοινώθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 191 ἐγγράφου τῆς ἐν Παρισίοις ἐλληνικῆς πρεσβείας, καὶ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν τῆς Γαλλίας τῇ 21 Φεβρουαρίου καὶ τοῦ ἀπὸ 12 Μαρτίου ἐγγράφου τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

ΤΙΜΑΤΑΙ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ ἀντὶ δραχμῆς, ἐν δὲ τῷ Ἐξωτερικῷ ἀντὶ 1 φρ. χρυσοῦ.

Ἐκδοσις πολυτελής.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΝΤΑ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ φωτογραφείου δηλοῖ ὅτι διαθέτει εἰς τοὺς πελάτας αὐτοῦ τὰς πλάκας τῶν φωτογραφηθέντων, αἵτινες μέχρι τοῦδε φυλάσσονται. Ἡ εὐκαιρία εἶνε καλὴ διὰ τοὺς σχόντας δυστυχῶς προσφιλεῖ πρόσωπα τεθνεῶτα, διότι ἤδη δύνανται νὰ ἐκτυπώσωσι φωτογραφίας νέας καὶ δὴ νὰ μεγεθύνωσιν αὐτάς.

Ἐπίσης δηλοῖ ὅτι ἀναλαμβάνει διαφόρους μεγεθύνσεις ἐν αἷς τοσοῦτον ἐπιτυγχάνει.

Ἐν τῷ φωτογραφεῖῳ εὐρίσκονται καὶ ἀριστοτεχνήματα πλαστικῆς (χορνίζαι, κινάκις μὲ ἀνοδοῆμας, ἀγγεῖα κτλ.) ἐξ ὀχου ἐπιτυχίας καὶ εἰς τιμὰς μετριωτάτας.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι πλαστικῆς.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ φωτογραφείου

ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΝΤΑ